

γον ἡρώτης· φαβαρίνης δὲ Φησι Παρμενίδην, καὶ ἄλλους συχοῦς. ἀρέσκει δὲ αὐτῷ τάδε. κόσμος εἶναι· κενόν τε μὴ εἶναι· γεγενῆσθαι δὲ τὴν τῶν πάντων φύσιν ἐκ θερμοῦ καὶ ψυχροῦ, καὶ ἕρπυ· καὶ ὕγρου, λαμβανόντων αὐτῶν εἰς ἄλληλα τὴν μεταβολὴν. γίνεσιν τε ἀνθρώπων ἐκ γῆς εἶναι, καὶ ψυχὴν κράμα ὑπάρχειν ἐκ τῶν πραιρημένων, κατὰ μῆδενος τούτων ἐπιμράτησιν. τούτων Φασὶ Λυδοροῦμενον ἀγανακτήσαι· αἰτιασαμένου δὲ τινος, Φάναι, Ἐὰν λυδοροῦμενος μὴ προσποιώμαι, οὐδὲ ἐπαίνουμένος ἠσθῆσομαι. ὅτι δε γεγόνασι Ζήνωνος ὄκτω, ἐν τῷ Κιτιεῖ διελεγόμεθα. ἤματι δὲ οὗτος κατὰ τὴν ἐνάτην καὶ ἑβδομηκοστὴν Ὀλυμπιάδα.

Hic primus regis acula Achille usus est. De qua est apud Aristotelem libro vii. Physic. cap. 9. in quo hujus ipsius Zenonis Eleatis rationes quatuor affect, quibus motus et resm. natura tollere conabatur: quarum secundam Achillem appellat: ita scribens: τίττινος δ' ἵπτι λόγι πρι κούτιος Ζήνωνος, οἱ παριχρῶτι τὰς ἠσκαλιος τοῖς λόουσι. πρῶτος μὲν ὁ πρι τοῦ μὴ κινῆσθαι, διὰ τὸ πρότερον εἶς τὸ ἤμισον διὰ ἀφικῆσθαι τὸ φερίμωον, ἢ πρὸς τὰ τίλοε, διῶτες δὲ ὁ κολοῦμενος Ἀχιλλεύος. Quod autem Aristoteles Eleatam Zenonem, & non alium quempiam significet, docet Simplicius in commentario in eundem Aristotelis librum, qui huic ipsum, quem attulimus,

Α Ε Ύ Κ Ι Π Π Ο Σ.

30 * Λεῦκιππος, Ἐλεάτης, ὡς δὲ τινες, Ἀβδηρίτης· κατ' ἐπίνοιον δὲ, Μήλιος. οὗτος ἦκουσε Ζήνωνος. ἠέρεσι δὲ αὐτῷ, ἀπειρα εἶναι τὰ πάντα, καὶ εἰς ἄλληλα μεταβάλλειν. 2 τὸ, τε πᾶν

1 Placet autem illi, omnia esse infinita. Aristoteles libro I. per Ζήνωνος idem confirmat: qui cum Leucippum in eorum numero philosophorum retulisset, qui non unum sed plura initia rerum ponentis his verbis, ὅτι ἐκ πλείων τῶν ἰσῶν εἶς τὴν φύσιν, οἱς Ἐπιδοκλέης, καὶ Ἀναξαγόρας, καὶ Λεῦκιππος, paulo post adjecit & hac, Ἀναξαγόρας δὲ ἀπειρα, καὶ Λεῦκιππος καὶ Δημοκρίτος, paulo vero etiam post, Δημοκρίτος δὲ καὶ Λεῦκιππος ἐκ ὁμοίων ἀδυνατῶν ἄλλα συγκινῶσαι φασιν. ταῦτα δὲ ἀπειρα καὶ τὸ πλεῖον εἶναι, καὶ τὰς μερῶν. Aldob.

2 Atque etiam esse univrsam inane, corporibusque plenum. Cicero in Lucullo, veterum philosophorum opinionem de rerum principis enumerans,

argumentatus est: quamvis Phavorinus Parmenidem et alios complures profert. Placent autem illi hae: mundos esse plures; vacuumque non esse. Naturam omnium rerum ex calido et frigido, aridoque et humido fuisse profectam, cum ista in se invicem commutentur. Generationem hominum ἰ terra esse, animamque ita ex his omnibus consisam qua praediximus, ut ἰ nullo eorum plus quam ἰ ceteris obtineat. Hunc ajunt cum convitiis exagigaretur indignatum fuisse, ac cuidam, causam roganti, dixisse; Si maledicta quo animo admittam nec laudatus gaudio fundar. Octo vero fuisse Zenones, cum de Cittiœ loqueremur, diximus. Floruit autem circa Olympiadem nonam et septuagesimam.

locum exponens ita scribit. οἱ τὸ θεοπίλον Ζήνωνος Ἐλεάτου ἀπειρα, τὰς θαυμαστὰς τούτων περὶ κινήσεως θεωρημάτων τοῦ Ἀριστοτέλους γυγῶσι ἡμῖν αἰτίαι. Quare autem ea Zenonis ratio Achilles appellata fuerit, declarat idem Simplicius his verbis. Ἀχιλλεύος ἰσῶν ἢ λόγι ἀπὸ τοῦ παραλοφῆτες ἰ αὐτῷ Ἀχιλλεύος ἰσῶν, ἢ ἀδοκῶσι φασιν ἢ λόγι τοῦ χιλλῶνον ἀνωστα καταλαβῶν. Themistius quoque eundem Aristotelis locum tradans: διῶτες δ' ἰσῶν ἢ λόγι ὁ κολοῦμενος Ἀχιλλεύος, τὴν ἠσκαλιότητα καὶ τὸ ἰσῶν, ὡ γὰρ ἴπτι φασιν τῶν Ἐλεάτων καταλαβῶσαι ἢ περὶ κινήσεως Ἀχιλλεύος; ἀλλ' αὐτῶ τὸν θεοδότῶνον χιλλῶνον. Aldob.

LEUCIPPUS.

3 * Leucippus, Eleates, sive, ut alii placet, Abderites; aut juxta alios Melius, Zenonis auditor fuit. Placebat illi infinita esse omnia, et in se invicem commutari, atque univrsam ipsam inane esse ple-

inquit; Leucippus plenum & inane. quod quidem inane magnitudine infinitum esse volebat, ut apparet ex Plutarcho verbis in I. libro De Philof. placitum scribens. Ἀπειρα τὸ μὴ εἶναι ἄνωμα τῶν πλείων, τὸ δὲ κινῆσθαι αὐτῶν ἀπὸ τῶν ἰσῶν. Inane autem Leucippus eo modo, quo Democritus ponebat; hoc est, corporibus interjectum, non separatum a eis: quem admodum notavit Philoponus super xv. Physicorum Aristotelis libro, cap. de vacuo; & clarus Themistius in paraphrasi ita scribens: ἢ παραπέφαι τὸν κόσμον αὐτῶ, καθ' ἅπαντα ἄνωμον Δημοκρίτος τε, καὶ Λεῦκιππος, καὶ ἄλλα πολλὰ. Idem.

numque corporibus, mundosque fieri corporibus in hoc inane incidentibus, et in se invicem implicatis. Atque ex motu, secundum illorum incrementa, naturam siderum fieri. Solem in circulo majori circa lunam ferri; terram vobis, ac circa medium verti, figuramque ejus tympano esse similem. Primus hic atomos principia subjecit. Summatim ista illa vifa sunt, sed sunt explicanda per partes. * Univrsam quidem, ut diximus, infinitam ait. Hujus partem plenam esse, partem inanem, et elementa aut mundosque ex eis infinitos esse, et in illa dissolvi. Sic autem fieri mundos: ex infinito per abscissionem, multa corpora, figuris omnigena, in magnum vacuum ferri, eaque in unum coacta unam vertiginem efficiere, secundum quam offendere, ac circumvolvi modis omnibus, atque ita discerni, ut seorsum familiae quae sunt sui familia petant. Caterum aequilibria cum ob

3 Mundos etiam signi corporibus in inane incidentibus, atque inter se complexis. Quod quidem ita fieri oportebat, ut aliquid gigneretur. Corpora autem, ut opinor, atomos ipsas significabat. hoc vero quod dicit, quomodo fieret, paulo post aperius explanat. Aldob.

4 Terram vobis, circulo medium se in orbem convertentem, ejusque formam tympani similem esse. Id quomodo fiat, videtur Plutarchus ex ipso Leucippo ostendere libro III. De placitis Philof. cap. 12. ita scribens: Λεῦκιππος παραπέφαι τὸν γῶν εἰς τὰ μεσσηδριὰ μῆρη διὰ τὸν ἢ τῶν μεσσηδριῶν ἀμείωτα, ἀπὸ περιστάσει τῶν βωρίων, διὰ τὸ καταλύσθαι τοῖς κινήσει, τῶν δὲ ἀνεπίστατο περιγῶν. Idem Plutarchus cap. 10. ejusdem libri, cum de figura terrae veterum Philosophorum sententias exponeret, Λεῦκιππος, inquit, τὸν αὐτοῖδ. Idem.

5 Primus atomos rerum initia posuit. Quod Cicero confirmat libro I. De nat. Deorum his verbis. Ista enim flagitia Democriti, sive etiam ante Leucipri, esse corpulentia: & ea que sequuntur. Plutarchus tamen libro I. De placitis philof. cap. 3, in quo veterum philosophorum de rerum initio ponit opinioniones, hoc ipsum de atomis dogma Democriti videtur tribuere, nulla de Leucippo mentione facta. Constat tamen vel ex Aristotele, Leucippum quoque eisdem dogmatis fuisse auctorem: quod ego tanquam manifestum docere praetermitto. Idem.

6 Atque etiam elementa. Quae apud enim erant atomi: quod Aristoteles docet libro I. De anima, ita scribens: Ἀνωκρίτος μὲν πρὶ τὴ καὶ βωρί φασιν

εἶναι κενόν, καὶ πλήρες σωμάτων. 3 τούτς τε κόσμος γίνεσθαι σωμάτων εἰς τὸ κενόν ἐπιπτόντων, καὶ ἀλλήλοις περιπλεκόμενων· ἐκ τῆς κινήσεως, κατὰ τὴν αὔξησιν αὐτῶν, γίνεσθαι τὴν τῶν ἀστέρων φύσιν. Φέρεσθαι δὲ τὸν κλον ἐν μέλει κύνλω περι τὴν σελήνην. 4 τὴν γῶν ὀχεῖσθαι, περὶ τὸ μέσον διουμένην· σχῆμα τε αὐτῆς τυμπανοειδῆς εἶναι. 5 πρῶτος τε ἀτόμους ἀρχὰς ὑπεστήσατο. κεφαλαιωδῶς μὲν ταῦτα. ἐπι μέρους δὲ ἀδὲ ἔχειν. 6 τὸ μὲν πᾶν, ἀπειρον φησιν, ὡς προείρηται. τούτου δὲ τὸ μὲν, πλήρες εἶναι τὸ δε, κενόν. 7 καὶ στοιχεῖα φησι, 7 κόσμος τε ἐκ τούτων ἀπείρους εἶναι, καὶ διαλύσθαι εἰς ταῦτα. 8 γίνεσθαι δὲ τούτς κόσμος οὕτω. Φέρεσθαι κατ' ἀποτέμνην ἐκ τῆς ἀπειρου πολλὰ σώματα, παντοῖα τοῖς σχήμασιν, εἰς μέγα κενόν· ἀπερ ἀβραστῆντα δὴνη ἀπεργάζεσθαι μίαν, καθ' ἣν προσκρούοντα καὶ παντοδαπῶς κινουμένα, διακρίνεσθαι χωρὶς τὰ ὅμοια πρὸς τὰ ὅμοια. i.

7 Ex his infinitos mundos generari. Quam opinionem attingit Aristoteles libro viii. Physicorum, nullo ejus auctore nominato, his verbis: ἀλλ' ἰσῶσι μὲν ἀπείρους κόσμους τε εἶναι φασιν, καὶ τούτς κινῶνσθαι, τοῖς δὲ φέρεσθαι τῶν κόσμων. Sed cum locum exponens Simplicius auctores dogmatis nominavit, ita scribens: αἱ μὲν γὰρ ἀπείρους τὸ πλεῖον τοῖς κόσμους ὑποδιδόμασι, ὡς εἰ περὶ Ἀναξαγόρας, καὶ Λεῦκιππος, καὶ Δημοκρίτος, γινόμενους αὐτοῖς καὶ φερίμωον ἐπίπτοντο ἐπ' ἀπείρους, ἄλλων μὲν αἱ γινόμενοι, ἄλλων δὲ φερίμωον. Idem.

8 Signi vero mundos ad hunc modum, usque ad, solis autem circulum. Hunc gignendorum inordinum modum agnovisse videtur Plutarchus libro I. De placitis Philof. cap. 4, cujus est titulus. πῶς οὐκίτων ἢ κόσμος, cujus verba brevitate causa omitto, locum indicasse contentus, qui, nisi fallor, valde ad hujus loci confert explicationem. Cicero etiam libro I. De nat. deorum loco supra citato idem quodam attingit modo, ita scribens. Ista enim flagitia Democriti, sive etiam ante Leucipri, esse corpulentia qualiam ἰναι, ἄλλα ἀστέρα, ταπεινὰ αἰετα, partium ἀνωκλάτα, κυρτάτα ἄνωκα. Et quasi ἄνωκα, ex his effectum esse celum atque terras, nulla cogente natura, sed concursu quodam fortis. Idem.

567

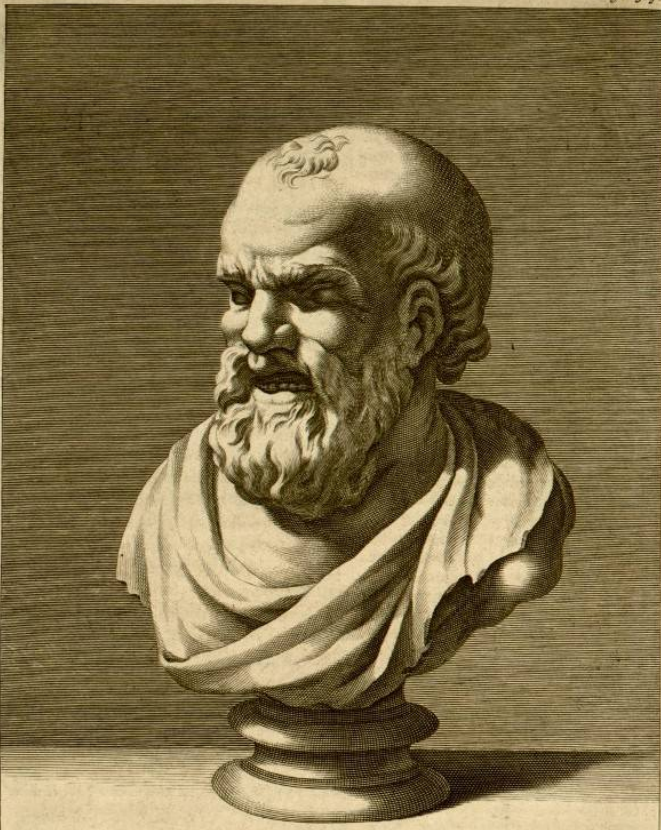
σύρριπτον δὲ διὰ τὸ πλῆθος μηκέτι δυναμένων πῶς περιφέρειν, τὰ μὲν λεπτὰ χωρεῖν εἰς τὸ ἔξω κενόν, ὡς περ διατόμενα· τὰ δὲ λεπτά, συμμίνειν, καὶ περιπλεκόμενα συγκατατρέχειν ἀλλήλα, καὶ ποιεῖν τε πρῶτον σύστημα σφαιροειδές. * τούτο δὲ οἶον ὑμένα ἀφίστασθαι, περιέχοντα ἐν αὐτῷ παντὰ σώματα· ὧν κατὰ τὴν τοῦ μέσου ἀντίρρῃσιν περιδινουμένων, λεπτὸν γίνεσθαι τὸν περίῃ ὑμένα, σύρριπτον δὲ τῶν συνεχῶν κατ' ἐπίπλευσιν τῆς διῆς. καὶ οὕτω γενέσθαι τὴν γῆν, συμμινόντων τῶν ἐνεχθέντων ἐπὶ τὸ μέσον. αὐτὸν τε πάλιν τὸν περιέχοντα, οἶον ὑμένα, αὔξασθαι κατὰ τὴν ἐπέκρυσιν τῶν ἐξωθεν σωμάτων. διῆ τε φερόμενον αὐτὸν ὧν ἀν' ἐπίπλευσιν, ταῦτα ἐπικτάσθαι. τούτων δὲ τινα συμπλεκόμενα ποιεῖν σύστημα· τὸ μὲν πρῶτον, καθυγρον καὶ πηλῶδες, ξηραίνοντα καὶ περιφερόμενα σὺν τῇ τοῦ ἄλου διῆ· εἴτ' ἐκπυραίνοντα, τὴν τῶν ἀστέρων ἀποτελεῖσαι φύσιν. * εἶναι δὲ τὸν τοῦ ἡλίου κύκλον, ἐξωτάτον τὸν δὲ τῆς σελήνης, προσγείατον· τοὺς δὲ τῶν ἄλλων, μεταξὺ τούτων, καὶ πάντα μὲν τὰ ἀστρα διὰ τὸ τάχος τῆς φθορᾶς, τὸν δὲ ἡλίον ὑπὸ τῶν ἀστέρων ἐκπυροῦσθαι. τὴν δὲ σελήνην τοῦ πυρὸς ὀλίγον μεταλαμβάνειν. ⁹ ἐκλείπειν δὲ ἡλίον καὶ σελήνην, τῷ κελίσθαι τὴν γῆν πρὸς μεσημβρίαν· τὰ δὲ πρὸς ἀρκτον αἰεὶ τε νίφασθαι, καὶ κατὰ βύχρα εἶναι, καὶ πύρρῃσθαι· καὶ τὸν μὲν ἡλίον ἐκλείπειν ἰσπανίως, τὴν δὲ σελήνην, συνεχῶς· διὰ τὸ ἀνίστους εἶναι τοὺς κύκλους αὐτῶν. εἶναι τε, ὡς περ γενέσεις κόσμου, οὕτω καὶ αὐχῆσεις, καὶ φθίσεις, καὶ φθορᾶς, ¹⁰ κατὰ τινα ἀνάγκην, ἣν ἐπιταῖα ἐστὶν αὐ διασαφεῖ.

⁹ Solem ac Lunam ides, quia terra ad meridiem inclinetur, deficere, usque ad, ac solem quidem. Vide locum Plutarchi libro III. De placitis Philof. cap. 12. supra citatum, quo hic locus confirmatur.

¹⁰ Necesse est qualem, qua qualis sit, declarare. Quam necessitatem ἀντιτιπίαν, ut opinor, appellabat. quod ego conjicio ex verbis Plutarchi libro I.

multitudinem minimè jam circumferri possunt, exilia quidem ad exterius vacuum contendere velut diffusantia: cætera consistere, et innexa atque in se implicata invicem concurrere, atque primam quandam concretionem efficere rotundam. * Hanc autem veluti membranam abluente, continentem in se omnigena corpora, quæ dum secundum medii reluctationem circumvolvuntur, tenuem per gyrum membranulam fieri, juxta vertiginis tractum contiguus corporibus semper confluentibus. atque ita fieri terram, dum juncta manent quæ ad medium ferebantur. Ipsumque rursus continentem, membrana inflat augeri juxta externorum influentiam corporum, et cum vertigine fertur quæcumque attigerit ea acquirere. Ex his quædam complicata concretionem facere, primò quidem humidam ac luteam, exsiccata et circumacta cum totius vertigine: deinde incensa et ignita siderum efficere naturam. * Esseque solis circulum extremum; Lunæ verò terræ proximum; cæteris in medio horum politis, ac sidera quidem omnia ob celeritatem motus ignescere, solem verò inflammari à sideribus, lunam paululum ex igne sibi usurpare. Solem autem lunamque deficere, quòd terra ad meridiem vergat; quæ verò ad septentrionem sunt, nivibus conspergantur, et pruinis algeant, in glaciemque concrecant. Solem quidem rarò deficere, lunam verò perpetuò, quòd sint impares eorum circuli. Enimverò ut generatio, ita et incrementa mundi esse, et diminutiones, et corruptiones ex quadam necessitate, quæ cujusmodi fit, non exponit.

De placitis Philof. cap. 25. & 26. quorum in altero de necessitate, in altero de necessitatis agit natura. Εμπεδοκλῆς, inquit ἡ οὐσία ἀνάγκης αἰτίας χωρεῖται τῶν ἀρχῶν, καὶ τῶν στοιχείων. Δημιουργὸς τῶν ἀντιτιπίων, καὶ τῶν φθορῶν, καὶ πύρρῃσιν τῶν ὄλων. quæ enim Democriti opinio fuisse dicitur, hanc Leucippi quoque fuisse conjicio. Idem.

D E M O C R I T U S

Ex marmore antiquo apud F. E.

D E M O C R I T U S

Δ Η Μ Ο Κ Ρ Ι Τ Ο Σ.

14 * Democritus Hegesistrati, sive, secundum alios, Athenocriti, vel certe Damalippi filius, Abderites, sive, ut alii putant, Milesius fuit. Magos autem quoddam et Chaldaeos audivit, Xerxe Rege, patri illius praecoptores, quando apud illum hospitatus est, relinquente, ut etiam refert Herodotus, à quibus et Theologiam et Astrologiam didicit cum adhuc puer esset. Postea verò Leucippum convenit, et secundum quosdam Anaxagoram, cum annis XL junior quam ille esset. Refert Phavorinus In omnimoda historia, Democritum de Anaxagora dixisse, non illius esse quas scripsit de sole, ac luna opiniones, verum antiquas, ipsi sumque sibi eas furatum esse, * derogasse item iis quae de mundi compositione et mente dixisset, infesto adversus illum animo, quia ipsum non admisisset. Cum ergo illum improbarit, quo pacto ille ejus auditor fuit? Demetrius autem In aequivocis, et Antisthenes In succellionibus tradunt, illum in Aegyptum contendisse ad sacerdotes, geometriam percepturum, et in Persidem ad Chaldaeos atque ad rubrum mare. Non defuere qui dicerent et Gymnosophitis in India congressum esse, atque in Aethiopia venisse. Cumque tertius esset frater, divisisse substantiam, minoremque portionem, ut plures ajunt, quae erat in pecunia sibi elegisset, qua illi in peregrinatione opus erat, hoc illis dolo factum arbitraturibus. * Demetrius ipsius partem centum talenta excellisse auctor est, eumque omnia consumpsisse. Adeo verò studiosum fuisse, ut ex domo horto cincta sibi cellulam seligeret, ibique seipsum includeret: et cum aliquando ipsius pater bovem ad immolandum adduxisset, ibique alligasset, tandiu hoc ab illo non fuisse cognitum, quoad hunc ille sacrificii causa excitavit, ac bovis admonuit. Constat, inquit, illum Athenas quoque venisse, atque ob

* Δημόκριτος, Ηγησιστράτου· οἱ δὲ, Ἀθηναῶν κριτοῦ τινος, Δαμασίππου· Ἀβδηρίτης, ἢ (ὡς ἔνιοι, Μιλήσιος. οὗτος Μάγων τινῶν δίδουκε, καὶ Χαλδαίων, Ξέρξου τοῦ βασιλέως ἐπιστάτας τῷ πατρὶ αὐτοῦ καταλιπόντες, ἦν ἡ ἀξενίσθη παρ' αὐτοῦ (καθὰ Φησὶ καὶ Ἡρόδοτος) παρ' ὧν τὰ τε περὶ θεολογίας καὶ ἀστρολογίας ἔμαθεν, ἐπὶ παις ὢν. ὕστερον δὲ Λευκίπῳ παρὲρβαλε, καὶ Ἀναξαγόρῃ, κατὰ τινος, εἴσιν ὧν αὐτοῦ νεώτερος τετραράκοντα. φαβορίνος δὲ Φησὶν ἐν παντοδαπῇ ἱστορίᾳ, λέγειν ἠμεικτοῦ περὶ Ἀναξαγόρου, ὡς οὐκ εἶσαν αὐτοῦ αἱ δόξαι αἱ τε περὶ ἡλίου καὶ σελήνης, ἀλλὰ ἀρχαίων τῶν δὲ ὑφηρήσθαι. * διασύρειν τε αὐτοῦ τὰ περὶ τῆς διακοσμήσεως καὶ τοῦ νοῦ, ἐχθρῶς ἔχοντα πρὸς αὐτόν, ὅτι δὴ μὴ προσήκατο αὐτόν. πᾶς οὖν (κατὰ τινος) ἀίκηκεν αὐτόν; Φησὶ δὲ Δημήτριος ἐν ἐμμύνοις, καὶ Ἀντισθένης ἐν διαδοχαῖς, ἀποδημῆσαι αὐτόν καὶ εἰς Αἴγυπτον, πρὸς τοὺς ἱερεῖας, γεωμετρίαν μαθησόμενον, καὶ πρὸς Χαλδαίους εἰς τὴν Περσίδα, καὶ εἰς τὴν ἑρυθρὰν θάλασσαν γενέσθαι. τοῖς τε γυμνοσφισταῖς Φασὶ τινος συμμῆσαι αὐτόν ἐν Ἰνδία, καὶ εἰς Αἰθιοπίαν εἰλθεῖν. * τρίτον τε ὄντα ἀδελφόν, νεύμασθαι τὴν οὐσίαν. καὶ οἱ μὲν πλείους Φασὶ τὴν ἐλάττω μῆραν εἰλέσθαι, τὴν ἐν ἀργυρίῳ χρεῖαν ἔχοντα κατ' ἀποδημίαν, τούτου κακίων δολίως ὑπόπτεισαντο. * ὁ δὲ Δημήτριος ὑπὲρ ἑκατὸν τάλαντα Φησὶν εἶναι αὐτῷ τὸ μέρος, ἀπαντὰ δὲ καταναλώσαι. λέγει δὲ ὅτι τοσοῦτον ἦν Φιλόπνονος, ὥστε τοῦ περικηπέου διαματίων τι ἀποτεμέμενος, κατακλείστος ἦν. καὶ ποτε τοῦ πατρὸς αὐτοῦ πρὸς βυσίαν βουὴν ἀγαγόντος, καὶ αὐτῷ προσδήσαντος, ἰκάνον χρόνον μὴ γινῶναι, ἕως αὐτὸν ἐκείνος διαναστήσας, περὶ Φασεὶ τῆς βυσίας, καὶ τὰ περὶ τὸν βουὴν διηγήσατο. δευτὴ δὲ (Φησὶ) καὶ Ἀθηναῶν εἰλθεῖν, καὶ μὴ σπουδασαί

I Τίνας τε ὄντα ἀδελφὸν νεύμασθαι τὴν οὐσίαν] De. jus autem rei mentio est apud Aelianum Var. lib. iv. moerito fratres fuerunt Herodotus et Damaltes: hu. cap. 20. I. C. A. A. A.

DIOGENIS LAERTII.

Cccc

γνωσθῆναι, δόξης καταφρονῶν· καὶ εἰδέναι μὲν Σωκράτην, ἀγνωσθῆναι δὲ ὑπ' αὐτοῦ. Ἦλθον γὰρ, 17
 Φησὶν εἰς Ἀθήνας, καὶ οὐ τις με ἔγνωκεν. * Ἐπί-
 περ ἰο Ἀντρασταὶ Πλάτωνος εἰσὶ, (Φησὶ Ἐρά-
 συλλος) οὗτος ἂν εἴη ὁ παραγεγόμενος ἀνόνημος,
 τῶν περὶ Οἰνοπίδην καὶ Ἀναξαγόραν ἕτερος, ἐν τῇ
 πρὸς Σωκράτην ὁμιλίᾳ διαλεγόμενος περὶ Φιλο-
 σοφίας. ὡς (Φησὶν) ὡς πενταβλῶς εἶκοι ὁ Φιλοσό-
 φος. καὶ ἦν ὡς ἀληθῶς ἐν Φιλοσοφίᾳ πένταβλος.
 τὰ γὰρ φύσιμα, καὶ τὰ ἦθικά, ἀλλὰ καὶ τὰ
 μαθηματικά, καὶ τοὺς ἐγκυκλίους λόγους, καὶ
 περὶ τεχνῶν πᾶσαν εἶχεν ἐμπειρίαν. τούτου ἐστὶ
 καὶ τὸ, λόγος ἔργου σική. Δημήτριος δὲ ὁ Φαλη-
 ρεύς ἐν τῇ Σωκράτους ἀπολογία, μὴδὲ ἐλθεῖν
 Φησὶν αὐτὸν εἰς Ἀθήνας. τούτο δὲ καὶ μείζον, εἰ
 γε τοσαύτης πόλεως ὑπερφρόνησεν, οὐκ ἐκ τέ-
 που δόξαν λαβεῖν βουλόμενος, ἀλλὰ τόπω δό-
 18 ξαν περιβῆναι προελέμενος. * ὄηλον δὲ καὶ τῶν
 συγγραμμάτων, οἷος ἦν. δοκεῖ δὲ Φησὶν ὁ Ἐρά-
 συλλος) (ἡλωτῆς γεγονέναι καὶ τῶν Πυθαγορι-
 κων. ἀλλὰ καὶ αὐτοῦ τοῦ Πυθαγόρου μέμνηται,
 θαυμάζων αὐτὸν ἐν τῷ ἑμῶν μὲρ συγγραμμάτι.
 3 πάντα δὲ δοκεῖν παρὰ τούτου λαβεῖν, καὶ αὐ-
 τοῦ δ' ἂν ἀκηκοέναι, εἰ μὴ τὰ τῶν χρόνων ἐμά-
 χητο. πάντως μὲντοι τῶν Πυθαγορικῶν τινὸς αἰ-
 κοῦσαι Φησὶν αὐτὸν Γλαύκιος ὁ Ἰηγήσιος, κατὰ
 τοὺς αὐτοὺς χρόνους αὐτῷ γεγονῶς. Φησὶ δὲ καὶ
 Ἀπολλοδώρος ὁ Κυζικηνός, φιλολάω αὐτὸν συγ-
 γεγονέναι. ἦσκει δὲ (Φησὶν ὁ Ἀντισθένης) καὶ ποι-
 κίλος δοκιμάζειν τὰς Φαντασίας, * ἐρημάζων
 19 ἐνίοτε, καὶ τοῖς τάφους ἐνδιατρίβων. * ἐλθόντα
 δὲ Φησὶν αὐτὸν ἐκ τῆς ἀποδημίας, ταπεινότατα
 διαίγειν, ἄτε πᾶσαν τὴν οὐσίαν καταναλωκίκα
 τρέφειν τὰ διὰ τὴν ἀπορίαν ὑπὸ τὰ δελφῶν
 Δαριάστου. ὡς δὲ προειπὼν τῶν μελλόντων

1 Γὰρ φύσιμα] Supple ex Suida, ἦσαντο γὰρ τὰ φύσι-
 locus est in voce πενταβλος. H. Casaub.
 3 Πόνη δὲ δοκεῖ] Lego δοκεῖ. Idem.
 4 Ἐρημάζων ἔστιν καὶ τοῖς τάφους ἐνδιατρίβων] Caus-
 sam huiusce rei cognoscere licet ex his Luciani ver-
 bis, quæ adiecit, quia mirè faciunt huic loco in-
 telligendo. sic ille in Philopside, Νὰ Δι', ἐν δ' ἔργῳ,

μῦθα θαυμαστὴν ἀπὸ τῶν Ἀθηναίων τοῖσιν ἀποδη-
 μῶν ἐκ αὐτοῦ ἀπὸ τῆς ἀποδημίας ἐκείνης ἐστὶν ἐπι-
 τοιότρον ἐργὸν ἐπιτελεῖν κατὰ τὴν ἐξέτασιν, ἢ
 πολλὰ ἐπιτελεῖν ἀπὸ τῆς ἀποδημίας καὶ συστάτων, καὶ
 νύκτων καὶ μετ' ἄλλων. Vide necessitate quæ sequun-
 tur. Idem.

que rerum eventus fidem fecerat, divinis
 jam honoribus dignus à plerisque judica-
 tus est. Cùm verò lege cautum esset, ut,
 qui patrimonium consumplerat, sepul-
 chro patrio indignus haberetur, eo cogni-
 to, ut ait Antisthenes, ne invidorum et de-
 trahentium pateret calamitas, legisse il-
 lius constat magnum Diacoform, quod in
 cunctis illius operibus facillè excellit. Et
 propterea quingentis talentis honoratum
 esse, neque id solum, verum et æreis i-
 maginibus. vitæque sanctus publicè se-
 pulchrum est, cùm vixisset ultra centum an-
 40 nos. * Cæterum Demetrius propinquos e-
 jus magnum illud De mundo opus recitaf-
 se refert, solumque centum talentis fuisse
 æstimatum. Hæc et Hippobotos ait. Por-
 41 rō Aristoxenus In historicis commentariis,
 Platonem Democriti commentaria, quæ
 colligere potuit, voluisse comburere; ve-
 rum ab Amycla et Clinia Pythagoricis
 fuisse prohibentem, nihil id adferre utilita-
 tis dicentibus: jam enim eos libros apud
 plerique servari. Quod item ex eo colligi-
 tur, quod cum antiquos ferè omnes
 memoraverit sapientes Plato, Democriti
 nusquam mentionem ullam fecerit, ne in
 eis quidem locis ubi quidpiam contradi-
 cendum erat, sciens et prudens, ut intel-
 ligi datur, ne contra optimum philoso-
 phorum certamen inisset videtur; quem
 et Timon laudat, cùm ait:

Qualis eras prudens Democritus, auctor
 amicus
 Sermonis, lepidique joci, in primis quo
 factus.

41 * Erat autem, ut ipse in parvo Diacoformo
 refert, juvenis eo tempore quo jam senior
 vivebat Anaxagoras, illo minor natu an-
 nis quadraginta. Parvum verò illum Dia-
 cofmum à se compositum refert anno post

εὐδοκίμησε, λοιπὸν ἐνθένδε δόξης παρὰ τοῖς πλεί-
 στοις ἤξωθη. νόμος δὲ ὄντος τὸν ἀναλωσάντα τὴν
 πατρῶαν οὐσίαν, μὴ ἀξιοῦσθαι ταφῆς ἐν τῇ
 πατρὶδι, Φησὶν ὁ Ἀντισθένης συνέτα, μὴ ὑπεύ-
 θυνος γενῆθῆναι πρὸς τῶν φθονούτων καὶ συκο-
 φαντούτων, ἀναγκάσει αὐτοῖς τὸν μέγαν Διά-
 κοσμον, ἐς ἀπάντων τῶν αὐτοῦ συγγραμμάτων
 πρᾶξει· καὶ πεντακοσίους ταλάντους τιμῆθῆναι
 μὴ μόνον δὲ, ἀλλὰ καὶ χαλκαῖς εἰκόσι. καὶ τε-
 λεύησαντα αὐτὸν, δημοσίᾳ ταφῆσαι, βιάσαν-
 τα ὑπὲρ τὰ ἑκατὸν ἔτη. * ὁ δὲ Δημήτριος τοὺς συγ-
 45 γενεῖς αὐτοῦ Φησὶν ἀναγκάσει τὸν μέγαν Διά-
 κοσμον, ἐν μόνον ἑκατὸν ταλάντων τιμῆθῆναι.
 ταῦτα δὲ καὶ ἰσχυροῦς Φησὶν. Ἀριστοξένος δ'
 ἐν τοῖς ἱστορικοῖς ὑπομνήμασι Φησὶ, Πλάτωνα θε-
 λῶσαι συμφλέξαι τὰ Δημοκρίτου συγγραμμά-
 τα, ὅπως ἠδυνῆθη συναγαγεῖν ἑμύκλων δὲ
 καὶ Κλεινίαν τοὺς Πυθαγορικοὺς κωλύσαι αὐτὸν,
 ὡς οὐδὲν ἐφέλος· παρὰ πολλοὺς γὰρ εἶναι τὰ βί-
 βλία ἤδη. καὶ ὄηλον δὲ πάντων γὰρ σχεδὸν
 τῶν ἀρχαίων μεμνημένους ὁ Πλάτων, οὐδαμῶς
 Δημοκρίτου διαμνημονεύει, ἀλλ' οὐδὲ ἐνθα ἀν-
 τειπεῖν τι αὐτῷ δεῖ. * ὄηλον εἶδαι ὡς πρὸς τὸν
 ἀριστον οὕτως τῶν Φιλοσόφων ἔσται. ὃν γὰρ καὶ
 Τίμων τούτων ἐπανέσας τὸν τρόπον ἔχει,

Ὅσον Δημοκρίτου τε περὶ φρονα, ποιμένα μύ-
 θων,
 Ἀμφίνοον λέσχην, ἃ μετὰ πρώτοιισιν ἀνεγ-
 γων.

* γέγονε δὲ τοῖς χρόνοις (ὡς αὐτοῖς Φησὶν ἐν τῷ μι-
 κρῷ Διακόσμῳ) νέος κατὰ πρεσβυτην Ἀναξαγό-
 ραν, ἔτεσιν αὐτοῦ νεώτερος τετραράκοντα, συντε-
 τάχθαι δὲ Φησὶ τὸν μικρὸν Διακόσμον ἔτεσιν ὑ-

addamus ὁ ἀγῶν. Certè quid desit in hac sententia vox
 ἀγῶν negari nequit. Idem.

7 Τούτων ἰσχυροῦς τὸν τρόπον ἔχει] Elegans artifi-
 cius ἰσχυροῦς ἔχει, pro eo quod est, ἰσχυρῶς. Ita
 millies Poëta, præferunt; comici & tragici; sed &
 cæterorum scriptorum elegantissimus quisque non
 raro. Latini quoque sunt imitati. Vitruvius lib. 11.
 cap. 4. quæstionibus de ea re supra scriptum habentem
 Idem.

στερον της ἰλίου ἀλώσεως τριάκοντα καὶ ἑπτακοσίαις. γεγόνοι δ' ἂν ὡς μὲν Ἀπολλώδωρος ἐν χρονικῆς) κατὰ τὴν ἐπιδοκιστῆ Ὀλυμπιάδα. ὡς δὲ Θράσυλλος ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ τὰ πρὸ τῆς ἀναγνώσεως τῶν Δημοκρίτου βιβλίων, κατὰ τὸ τρίτον ἔτος τῆς ἑβδομῆς καὶ ἑβδομοκιστῆς Ὀλυμπιάδος, ἐνιαυτῷ (Φησὶ) πρεσβύτερος ὢν Σακράτους. εἴ ἂν οὖν κατὰ Ἀρχέλαον τὸν Ἀναξαγόρου μαθητὴν, καὶ τοὺς περὶ Οἰνοπίδην. καὶ γὰρ τοῦ 41
 42
 43
 44
 45

Troiae excidium septingentesimotrigesimo. Natus igitur fuerit, ut ait Apollodorus In chronicis, Olympiade octogesima. ut autem Thrasyllus in e libro, qui inscribitur, De his quae legenda sunt ante Democriti libros, memorat, septuagesimae septimae Olympiadis anno tertio, anno major natu quam Socrates, aetate nimirum Archelai, Anaxagorae discipuli, atque Oenopidae. Nanque et hujus mentionem facit. * Meminit item et opinionis De uno Parmenidis ac Zenonis, ut maxime sua aetate celeberrimum: et Abderite Protagorae, qui omnium consensu Socratis aequalis fuit. Refert autem Athenodorus in VIII Deambulationum libro, eum ad illum Hippocrates venisset, jusse afferri lac, inspecitque lacte dixisse, et capellae primi partus, et nigrae esse. Unde maximum diligentiae hujus miraculum Hippocrati fecisse. Sed et puellam Hippocratis comitem, primo die ita salutasse, Salve virgo; posttridie verò, Salve mulier. Fuerat enim puella nocte illa vitata. * Moritur autem Democritus juxta Hermippium in hunc modum: Cum jam ex senio deficeret, et propinquus videretur morti, morentem forem, quod illo in celebritate Ceres morituro, ipsa dea vota exolvere nequirit, bono animo esse iussit, panesque calidos sibi quotidie afferre. eos igitur naribus cum admovisset, vivum se donec ea celebritas transiret, servavit. Ubi verò dies illi transierunt (tres autem erant) quietissime ac minimo dolore concludit vitam, ut Hipparchus ait, cen-

8 Μνησται δὲ καὶ περὶ τῆς τοῦ ἐνὶ δόξῃ. Legendum censio, καὶ τῆς περὶ τοῦ ἐνὶ δόξῃ. vide primum Phisicā ἀπορίαν. II. Casaub.
 9 Καὶ θεασάμενον τὸ γάλα· εἶπεν, καὶ αἰγὴν. Lege εἶπεν αἰγὴν, non καὶ. & ita habet Suidas. Idem.
 10 Καὶ κελύσαι αὐτῷ προσέθεισαν ἄρτους θερμούς. Aliter Athenaeus lib. II. Ἠμέροισι λόγος ἔστι, εἰς γῆρας ἔθετο αὐτῷ διαγυκνῆτα τοῦ ζῆτος, καὶ ὑφαινεῖντα τῆς τρεφῆς καὶ ἰσχυρῆς ἡμέρας, ἵνα καὶ τῶν Θεομορφίαι ἡμέρας ἐπιγίγνηται, ἀδύνατον τῶν αἰσίων γυρικῶν καὶ ἀποτόκων κατὰ τὸν πανόνομον, ὅπως ἐστὶν ἄριστος, πιστῆραι, κελύσαι αὐτῷ αἰγίας παρα-

τίθειαι, καὶ διαίτῃαι ἡμέρας ἰσχυρῆς τῶν αἰσίων, τῆ ἀπὸ τοῦ μίλιτος ἀναφαινοῦ μὲν χυμῶν καὶ μετὰ τῆς ἡμέρας βασιλευσίνης τῆς μίλιτος ἀποτόκων. Idem.
 11 Ἐπει δὲ παρῆλθεν αἱ ἡμέραι, κρησὶ δ' ἔσται. Videtur, ergo per tres dies celebrata Theophrasti illo loco. Athenis aliter. Vide Hieronymum in vocibus τρεῖς ἡμεροφίαι, ubi quae ait ille grammaticus, pertinent ad hunc verbum Aristophanis Θεομορφίαι.
 12 Ἐπὶ δὲ παρῆλθεν αἱ ἡμέραι (τρεῖς δὲ ἦσαν) ἀλυπῆτατα τὸν βίον προήκατο, ὡς Φησὶν Ἰππαρχοῦς. Idem.

testimonio aetatis anno. Nos sic de eo Iulianus in pammetro,
 Quisnam tam sapiens visus qui tale paravit
 Unquam, quale scitans omnia Democritus?
 Qui per tres tenuit praesentia fata dies,

44
 45
 46
 47
 48
 49
 50
 51
 52
 53
 54
 55
 56
 57
 58
 59
 60
 61
 62
 63
 64
 65
 66
 67
 68
 69
 70
 71
 72
 73
 74
 75
 76
 77
 78
 79
 80
 81
 82
 83
 84
 85
 86
 87
 88
 89
 90
 91
 92
 93
 94
 95
 96
 97
 98
 99
 100

chos, ἠενὸς πρὸς τοῖς ἑκατὸν ἑτη βίου. ἡμῖς τε εἰς αὐτὸν ἐν τῇ παμμέτρῳ τοῦτον ἐπισητάμεν τὸν τρόπον,
 Καὶ τις ἔφυ σοφὸς ἄδῃ, τίς ἔργον ἔρεξε τοσούτου,
 Ὅσσοι δ' παντοδαῆς μῆνυσε Δημοκρίτος;
 Ὅς θάνατον παρούσα τρεῖς ἡμέρας δαίμασιν ἔσχε,
 Καὶ θερμαῖς ἄρτων ἄσθμασιν ἐξέτισε.
 ταυτοῦς μὲν ὁ βίος τάνδρος. δοκεῖ δὲ αὐτῷ ταδε: Ἄρχας εἶναι τῶν ὄλων ἀτόμους, καὶ κινῶν. τὰ δ' ἄλλα πάντα νενομίσθαι δοξάζεσθαι. ἀπείρους τε εἶναι κόσμους, καὶ γινήτους, καὶ φθαρτοῦς. μηδὲν τε ἐκ τοῦ μη ὄντος γίνεσθαι, μηδὲ εἰς τὸ μη ὄν φθίβεσθαι. καὶ τὰς ἀτόμους δε ἀπείρους εἶναι κατὰ μέγεθος καὶ πλῆθος. φέρεσθαι δ' ἐν τῷ ὄλῳ δινομένους. καὶ οὕτω πάντα τὰ συγκρίματα γενεῶν, πῦρ, ὕδωρ, αἶρα, γῆν. εἶναι γὰρ καὶ ταῦτα ἐξ ἀτόμων τινῶν συστήματα: ἀπὲρ εἶναι ἀπᾶθῆ καὶ ἀναλόγητα διὰ τὴν στερεότητα. τὸν τε ἥλιον καὶ τὴν σελήνην τοιούτων δινῶν καὶ περιφερῶν ὄγκων συγκριεσθαι, καὶ τὴν ψυχὴν ὁμοίως: ἢ καὶ νοῦν, ταυτὸν εἶναι ἑρᾶν δ' ἡμᾶς κατ' εἰδῶν ἐμπόσεις.
 πάντα τε κατ' ἀνάγκην γίνεσθαι, τῆς δίης αἰτίας οὐσης τῆς γενέσεως πάντων, ἢ ἀνάγκην λέγει. τέλος δὲ εἶναι τὴν εὐθυμίαν, οὗ τὴν αὐτὴν οὐσαν τῇ ἡδονῇ, ὡς εἶναι παραουσαντες ἐξεδέξαντο, ἀλλὰ καθ' ἢ γαληνῆς καὶ εὐσταθῆς ἢ ψυχῆ διαγεῖ, ἢ ὑπὸ μηδενὸς παραττομένη φόβου, ἢ δευσιδαιμονίας, ἢ ἄλλου τινος πάθους. καλεῖ δ' αὐτὴν καὶ εὐεστῶ, καὶ πολλοῖς ἄλλοις

12 Ἐνὶ πρὸς τοῖς ἑκατὸν ἑτη βίου] Centum & quatuor ait Lucianus. II. Casaub.
 13 Ὅσσοι δ' παντοδαῆς μένυσε] Μένυσι ἔργον, pro τῶν ἔργων, novè à Laërtio sic dictum, ut ἀπειδέξασθαι ἔργον, quod procritum est loquendi genus. Idem.
 14 Ἐὶ τοσούτων λείων καὶ περιφερῶν ὄγκων] Steph. & vulg. sic τοσούτων δινῶν καὶ περιφερῶν. Fallor, aut scripsit Laërtius, sic τοσούτων δινῶν, καὶ περιφερῶν ὄγκων vel, τῶν ὄγκων. Nam atomos quidem, leve est resimular, utcumque legamus alibi fortasse; at hic nihil de talibus praecellit, ut ita loqueretur Laërtius: sic τοσούτων λείων, &c. At τὰς ἀτόμους φέρεσθαι ἐν τῷ ὄλῳ δινομένους, paulo ante dixerat: ut apposite nunc loquatur, sic τοσούτων δινῶν, καὶ περιφερῶν ὄγκων, ut nihil magis. Ego ita censo: sed vix ista mora pretium. Mer. Casaub.
 15 Τέλος δὲ εἶναι τὸν εὐθυμίαν] Videndus Cicero. II. Casaub.
 16 Τὰ δὲ μηδενὸς παραττομένη] Suidas, παραττομένη. Idem.

ἀνάμει. πάντα δὲ νόμιμα εἶναι. Φύσει δὲ ἀτομα καὶ κενόν. καὶ ταῦτα μὲν αὐτῷ εἶδον. τὰ δὲ βιβλία αὐτοῦ καὶ Θρασύλλος ἀναγράφει κατὰ τάξιν οὕτως, ὡς περὶ καὶ τὰ Πλάτωνος, καὶ τὰ τετραλογίαν. * ἔστι δὲ ἡθικά μὲν τὰδε Πυθαγόρου, Περὶ τῆς τοῦ σοφοῦ διαβάσεως, 17 Περὶ τῶν ἐν ἄλλοις, Τριτογένεια (τοῦτο δὲ ἔστιν, ὅτι τρία γίνονται ἐξ αὐτῆς, ἃ πάντα τὰ ἀνθρώπινα συνέχει) Περὶ ἀνδραγαθίας, ἢ Περὶ ἀρετῆς, Ἀμαλθείας κέρας, Περὶ εὐθυμίας, Ἰσομνημάτων ἢ εἰκων, ἢ γὰρ εὐεστά οὐχ εὐρίσκειται. καὶ ταῦτα μὲν τὰ ἠθικά. Φυσικά δὲ, τὰδε. Μέγας διάκοσμος, ὃν οἱ περὶ θεῶν Φραττον Λευκίππου Φασίν εἶναι. Μικρὸς διάκοσμος, Κοσμογραφίη, Περὶ τῶν πλανήτων. Περὶ φύσεως πρώτων. Περὶ ἀνθρώπου φύσεως, ἢ Περὶ σαρκός, β. Περὶ νοῦ, Περὶ αἰσθήσεων, ταῦτα τινες ὀνομάζοντες, Περὶ ψυχῆς ἐπιγράφουσι. Περὶ χυμῶν. Περὶ 17 χρωμάτων. * Περὶ τῶν διαφερόντων ἁρμόμων. Περὶ ἀμειψιῶν ἁρμόμων, Κρατυτήρια, ὅπερ ἔστιν ἐπικρατικά τῶν πρὸς ἑαυτῶν. Περὶ εἰδώλου, ἢ Περὶ προνοίας, Περὶ λοιμῶν κανῶν, α, β, γ. Ἀπειροσχημάτων, ταῦτα καὶ περὶ φύσεως. τὰ δὲ ἀσύνητα, ἔστι τὰδε. Αἰτίαι οὐρανίαι. Αἰτίαι αἰθρίας. Αἰτίαι ἐπίπεδοι. Αἰτίαι περὶ πυρός καὶ τῶν ἐν πυρὶ. Αἰτίαι περὶ φανῶν. Αἰτίαι περὶ σπερμάτων, καὶ φυτῶν, καὶ καρπῶν. Αἰτίαι περὶ ζώων, γ. Αἰτίαι σύμμικτοι. Περὶ τῆς λίθου, ταῦτα καὶ τὰ ἀσύνητα μαθηματικά δὲ τὰδε. Περὶ διαφοράς γνώμης, ἢ Περὶ ψαύσεως κύκλου καὶ σφαιρας, Περὶ γεωμετρίας. Γεωμετρικόν. Ἀριθμοί. Περὶ ἀλόγων γραμμῶν καὶ νῶστων, β. Ἐκπετάσματα. * Μέγας ἐνιαυτός, ἢ ἀστρονομία. Παράπηγμα. Ἄμλλα κλειψίδρας. Οὐρανογραφίη. Γεωγραφίη. Πολογραφίη. Ἀκτινογραφίη. τὸσαῦτα καὶ τὰ μαθηματικά μουσικά δὲ τὰδε. Περὶ ῥυθμῶν καὶ ἁρμονίας. Περὶ ποιήσεως. Περὶ κалλασῶν ἑπέων. Περὶ εὐφώνων καὶ δυσφώνων γραμμάτων. Περὶ ὀμήρου, ἢ ὀρθοπέτης, καὶ γλώσσεων. Περὶ αἰδῆς. Περὶ

17 Περὶ τῶν ἐν αἰῶνι] Lege, ἁῶν, ut est apud Athenæum & Suidam. If. Casaub.

multisque nominibus aliis. *Qua verò fiant esse legitima; naturæ verò atomos atque inane.* Hæc sunt quæ ipse opinabatur. Cæterum ipsius libros et Thrasyllus notavit, atque in ordinem digessit, secundum Platonis quadripartitum ordinem. * Sunt autem isti morales: Pythagoras. De affectu sapientis. De his quæ sunt apud inferos. Tritogenia (hoc est, quod ex ea tria fiant, quæ humana cuncta continent) De probitate, seu De virtute. De copiarum cornu. De sedatione animi. Commentariorum vel Domorum. Nam is quem appellavit Euestro, non invenitur. Atque isti quidem sunt morales. Porro naturales hi: Magnus diacosmus, quem Theophrastus Leucippi effesse ait. Parvus diacosmus. Cosmographia. De sideribus vagis. De natura, unus. De natura hominis, five De carne, duo. De mente. De sensibus. Hos quidam simul scribunt, cum inscriptione. De anima. De humoribus. De coloribus. * De differentiis rugis. De rugarum immutatione. Remedia prohibentia: hoc est, iis quæ dicta sunt, repellendis. De spectro, five De providentia. De sensibus, norma tres. Ambiguum liber. Et isti quidem naturales. Porro incompositi sunt isti. Celestes causæ. Aëriae causæ. Causæ eorum quæ in superficie terræ eveniunt. Causæ de igne, et his quæ sunt in igne. Causæ de vocibus. Causæ de feminibus, et herbis, et fructibus. Causæ de animalibus, tres. Promiscuæ causæ. De maguete. Et hi quidem incompositi. Mathematici verò hi sunt. De regula differentiis, five De contactu circuli et sphaeræ. De geometria. Geometricus liber. Numeri. De lineis ratione carentibus ac solidis, duo. Extensæ. * Magnus annus, five Astronomia. Certamen. Clepsydra. Cæli descriptio. Terræ descriptio. Poli descriptio. Radiorum descriptio. Tot sunt libri de mathematica. De musica hi sunt. De rhythmis et harmonia. De poeti. De carminis venustate, De consonis et dissonis literis. De Homero, five versuum recitatione, et linguarum dialectis. De can-

tu. De verbis. De nominibus. Hæc ille de musica. De his quæ sub artem cadunt ista scripsit: Prænotio. De ratione victus, five Dieta præscriptio, seu medicina regula. Causæ de intempertivis, et De tempertivis. De agricultura, five Geometricus. De pictura. De acie ordinanda. Aramis dimicandi ratio. Tot quoque sunt isti. Sunt qui scorum è commentariis ista constituant. * De sacris in Babylone literis. De his quæ sunt in Meroë sacris literis. De historia. Chaldaicus sermo, et Phrygius. De febre. et De his qui è morbo tulfii agitantur. Legales causæ. Chémica, five problemata. Cætera quæ ad illum quidam referunt, partim ex ejus opusculis decerpta, partim omnino aliena consensu omnium sunt. Hæc de illis voluminibus. Sex autem fuerunt Democriti. Primus, licet ipse. Secundus, Chius musicus, coætanei ambo. Tertius, sculptor, ejus Antigonos meminit. Quartus, qui de templo Dianæ Ephesiae scripsit, et de civitate Samothracæ. Quintus, epigrammatum poetæ, clarus et floridus. Sextus, Pergamenus orator clarus.

18 Χημικά ἢ προβλήματα] Videtur Plinius de hoc opere intellexisse, quum scripsit lib. xxxiv. cap. 22. Democriti certè Chemicæ esse constat. At in hoc ille post Pythagoræ magorum studiosissimus, quanto potest floridius tradit? vide & Vitruvium libro 12. cap. 3. Itaque emendandus fortasse hic locus ex Plinio. If. Casaub.

ρήμάτων. Ὀνομαστικόν, τὸσαῦτα καὶ τὰ μουσικά, τεχνικά δὲ τὰδε. Πρὸς γνώσιν. Περὶ δαιγῆς, ἢ Διαιτητικόν, ἢ ἱατρικὴ γνώμη. Αἰτίαι περὶ ἀκαριῶν καὶ ἐπικαριῶν. Περὶ γεωργίας, ἢ Γεωμετρικόν. Περὶ ζωγραφίας, Τακτικῶν, καὶ Ὀπλομαχικῶν. τὸσαῦτα καὶ τὰδε. ταττουσι δὲ τινες κατ' ἰδίαν ἐκ τῶν ὑπερνημάτων καὶ ταῦτα. * τὸ Περὶ τῶν ἐν Βαβυλωνί ἱερῶν γραμμάτων. Περὶ τῶν ἐν Μερῶν ἱερῶν γραμμάτων. Περὶ ἱστορίας. Χαλδαϊκὸς λόγος. Φρυγίος λόγος. Περὶ πυρετοῦ, καὶ τῶν ἀπὸ νόσου βησσόντων, Νομικά αἰτία, 18 Χημικά, ἢ Προβλήματα. 19 τὰ δ' ἄλλα ὅσα τινες ἀναφέρουσιν εἰς αὐτὸν, τὰ μὲν ἐκ τῶν αὐτοῦ διεσκευασταί, τὰ δ' ὀμιλοῦντο μὲν ἰσθὶν ἀλλότρια. ταῦτα καὶ περὶ τῶν βιβλίων αὐτοῦ, καὶ τὸσαῦτα γεγονόσι δὲ Δημόκριτοι ἐξ. πρῶτος, αὐτός οὗτος, δεύτερος, Χίος μουσικός, κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον. τρίτος, ἀνδριαντοποιός, οὗ μνησθῆναι Διότιγονος, 20 τέταρτος, περὶ τοῦ ἱεροῦ τοῦ ἐν Ἐφέσῳ γεγραφώς, καὶ τῆς πόλεως Σαμοθρακῆς. πέμπτος, παπητῆς ἐπιγραμμάτων σαφὴς καὶ ἀνήρως, ἕκτος, Περγαμνός, ἀπὸ ῥητορικῶν λόγων.

19 Τὰ δ' ἄλλα ὅσα τινες ἀναφέρουσιν εἰς αὐτὸν] Quæ illa fuerunt Doli cupidam Mendosii ὑπερνηματα, teste Columella lib. vii. Item.
20 Τίταρος, περὶ τοῦ ἱεροῦ τοῦ ἐν Ἐφέσῳ γεγραφώς] Hic fuit Ephesius, ut ait Athenæus. Illa autem verba, καὶ τῆς πόλεως τῆς Σαμοθρακῆς, veteres editiones Latine non habent. Idem.

PROTAGORAS.

ΠΡΩΤΑΓΟΡΑΣ.

50 * Protagoras Artemónis, five (ut Apollodoros et Dion in Periclis) Megandrii filius, Abderites fuit, ut Heraclides Ponticus in libris De legibus tradidit, qui illum et Thuris leges scripsisse ait. Ut autem Eupolis in Assentatoribus, Teius fuit. Ait enim ille,

Ἐβ' ἴστυς ἵλλε Πρωταγόρας ἰαμ Τείου.

Hic et Prodicus Cens libros prælegentes sibi quæstum faciebant. Plato denique in Protagora, gravi voce fuisse Prodicum ait. Audivit autem Protagoras Democri-

* Πρωταγόρας Ἀρτέμωνος, ἢ (ὡς Ἀπολλόδορος καὶ Δίων ἐν Περικλέει) Μεγανδρίου, Ἀβδηρίτης, καθὰ Φησὶν Ἡρακλείδης ὁ Ποντικός ἐν τοῖς περὶ νόμων (ὅς καὶ Θουρίους νόμους γράψαι Φησὶν αὐτὸν) ὡς δ' Εὐπολὶς ἐν Κόλαξί, Τήιος. Φησὶ γάρ,

Ἐνδὲ μὲν ἔστι Πρωταγόρας ὁ Τήιος.

οὗτος καὶ Πρόδικος ὁ Κείος λόγους ἀναγνώσκοντες ἠρανοῦντο· καὶ Πλάτων ἐν τῷ Πρωταγόρᾳ Φησὶ, βαρὶ Φωνὸν εἶναι τὸν Πρόδικον. δὴ μοῦσε δὲ

ἢ Πρωταγόρας Δημοκρίτου, ἢ ἐκαλειτό τε σοφία, ὡς Φησι Φαβριανός ἐν παντοδραπῇ ιστορίᾳ. * πρῶτος ἐφ' ἃ δύο λόγους εἶναι περὶ πάντων πραγμάτων, ἀντικειμένους ἀλλήλοις· οἷς καὶ συνήματα, πρῶτος τοῦτο πράξας, ἀλλὰ καὶ ἤρξατό πρὸς τοῦτον τὸν τρόπον. Πάντων χρημάτων μέτρον, ἀνθρώπων τῶν μὲν ὄντων, ὡς ἐστί· τῶν δὲ οὐκ ὄντων, ὡς οὐκ ἐστίν. ἐλεγέ τε μὴδὲν εἶναι ψυχὴν παρὰ τὰς αἰσθήσεις (καθὰ καὶ Πλάτων Φησὶν ἐν Θεαιτήτῳ) καὶ πάντα εἶναι ἀληθῆ, καὶ ἀλλαχού δὲ τοῦτον ἤρξατο τὸν τρόπον, Περὶ μὲν θεῶν οὐκ ἔχω εἶδέναι, εἰδ' ὡς εἰσίν, εἰδ' ὡς οὐκ εἰσίν. πᾶσι γὰρ τὰ κωλύοντα εἶδέναι, ἢ τε ἀδελφότης, καὶ βραχυίς ἂν ὁ βίος τοῦ ἀνθρώπου. * διὰ ταύτην δὲ τὴν ἀρχὴν τοῦ συγγράμματος ἐξέβληθ' ἐπὶ τὴν ἀθηναίων καὶ τὰ βιβλία αὐτοῦ κεντικαυσαν τῆ ἀγορᾷ, ὑπὸ κήρυκα ἀναλεξόμενον παρ' ἐκάστου τῶν κεντικμένων. οὗτος πρῶτος μισθὸν εἰσπράξατο μνάς ἑκατὸν καὶ πρῶτος μέρη χρόνου διώρισε, καὶ καιροῦ δύναμιν ἐξέθετο, καὶ λόγων ἀγῶνας ἐποιήσατο· καὶ σοφισμα τοῖς πραγματολογοῦσι προσήγαγε· καὶ τὴν διὰ νομικῶν ἀφείλε, πρὸς τοῦνομα διελέχθη, καὶ τὸν ἐπιτόλαιον γένος τῶν ἐριστικῶν ἐγέννησεν. ἵνα καὶ τίμων Φησὶ περὶ αὐτοῦ.

Πρωταγόρος τ' ἐπίμικτος ἐρίζετο εὐ εἰδός. * οὗτος καὶ τὸ Σωκρατικὸν εἶδος τῶν λόγων πρῶτος ἐκίνησε, καὶ τὸν Ἀντισθένης λόγον, τὸν πειρώμενον ἀποδεικνύειν, ὡς οὐκ ἐστὶν ἀντιλέγειν, οὗτος πρῶτος διελέκεται, καθὰ Φησι Πλάτων ἐν Εὐθύδημῳ. καὶ πρῶτος κατέδειξε τὰς πρὸς τὰς θέσεις ἐπιχειρήσεις, ὡς Φησὶν Ἀρτεμίδωρος ὁ διαλεκτικὸς ἐν τῷ πρὸς Χρύσιππον. καὶ πρῶτος ἡ καλουμένη τύλην, ἐφ' ἧς τὰ φορτία βασιτάζουσιν, εὔρεν, ὡς Φησὶν Ἀριστοτέλης ἐν

tum, vocabaturque sapientia, ut Phavorinus in omnimoda historia refert. * Primus dixit duos omnium rerum esse rationes invicem contrarias, quibus etiam interrogando utebatur, primus id instituens. Sed et in hunc ferme cepit modum: Omnium rerum modus et mensura homo est: earum quidem quae sunt, ut sunt; quae verò non sunt, tanquam non sint. Dicebatque nihil esse animam praeter sensus, (sicut et Plato refert in Theaeteto) omniaque esse vera. Alio autem in loco in hunc cepit modum. De diis quidem statueret nequeo, neque an sint, necne. Sunt enim plurima quae id scire prohibeant, quippe et summa rei incertitudo, et brevis hominis vita. * Ob hoc autem principium operis pulsus ab Atheniensibus est, libricque illius in foro cremati sunt sub praecone voce, à singulis qui illos habebant, investigati. Hic primus pro mercede minas centum exegit: primusque temporis partes discernit: temporisque vires exposuit. orationumque certamina instituit, et sophisma his qui contentionis studio delectantur, induxit: et omnia sententia de nomine differuit, ac quod nunc obtinet leve illud contentionis genus genuit. Unde et Timon de eo sic scribit,

Protagoras mixtus, simul et contendere doctus. * Hic et Socraticum dicendi genus movit, Antilthenisque rationem, qua demonstrare nititur, contradici non posse, ut Plato in Euthydemio loquitur, primus iste versavit. primusque, ut ait Artemidorus dialecticus in libro adversus Chrysippum, argumenta ad quaestiones docuit. Ac primus quam nuncupavit τύλην, super qua onera portant, invenit, ut Aristoteles

4 Τὸν καλουμένην τύλην, ἰδ' ἐν τῷ φορτία βασιτάζουσιν, εἶδε] Τύλην exponunt grammatici εἰρημον: ut videatur accipiendum pro eo quem Latini officium seu arcum vocant, utique Apollodoros bibl. lib. II. Verum Suidas legisse videtur κατόλην, sic enim habet in ea voce, καὶ ἰδ' ἐν τῷ φορτία βασιτάζουσιν, ἢ πρῶτος ἐφεῖρε Πρωταγόρας· φορτοφόρος (sic habet non φημεφόρος) γὰρ ἴσ'. Idem.

in

in libro De disciplina ait. Erat enim bajulus, ut memorat alibi Epicurus: atque ad Democritum hunc in modum hanc e-vecutus venit, qui ligna eum colligantem viderat. Divisit autem orationem primus in quatuor: precationem, interrogationem, responsonem, praecceptum. * Alii septem in partes distinxisse ajunt: in narrationem, interrogationem, responsonem, praecceptum, recitationem, precationem, vocationem, quas etiam fundamenta orationis dixit. Porro Alcidas orationis quatuor partes dixit: Affirmationem, negationem, interrogationem, appellatorem. Primum verò librorum suorum De diis recitavit eum, cujus initium supra posuimus. Recitavit autem Athenis in Euripidis, sive ut quidam volant, in Megacles domo: ut alii, in Lycæo, Archagora Theodoti filio, discipulo, recitante. Accufavit autem eum Pythodorus Polyzelli filius, unus ex quadringentis. Aristoteles Euthydemum accufasse ait. * Sunt autem qui fervantur ejus libri hi: Ars contentionis. De laeta. De disciplinis. De republica. De ambitione. De virtutibus. De statu rerum in principio. De his quae sunt apud inferos. De his quae non rectè ab hominibus geruntur. De praecipis. Causa de mercede. Contradictionum duo. Et si quidem estis libri. Scripsit autem et Plato dialogum in eum. Refert Philochorus, eo navigante in Siciliam, navim, quae vehebatur submersam fuisse, idque Euripidem in Ixione innuere ait. Quidam illum in via defecisse iter agentem, cum ad nonagesimum aetatis pervenisset annum, * sive, ut ait Apollodoros, septuagesimum. Porro in studiis Philosophiae versatum annis quadraginta, et circa septuagesimum quatuor Olympiadem claruisse. Est in hunc nostrum ita se habens epigramma:

τῷ περὶ παιδείας. Φορτοφόρος γὰρ ἦν, ὡς καὶ Ἐπίκουρος πρὸς Φησὶ. καὶ τοῦτον τὸν τρόπον ἤρξατο πρὸς Δημοκρίτον. ἔβλα δεδουκός ἐφθείρε. * διελέτε τὸν λόγον πρῶτος εἰς τέτταρα· εὐχάλην, ἐρώτησιν, ἀπάντησιν, ἐντολήν. * οἷ δὲ, εἰς ἐπτὰ· 54 διήγησιν, ἐρώτησιν, ἀπάντησιν, ἐντολήν, ἀπαγγελίαν, εὐχάλην, κλήσιν, οὓς καὶ πυθμένας εἶπε λόγων. Ἀλκιδάμας δὲ τέτταρας λόγους Φησί· Φάσιν, ἀπόφασιν, ἐρώτησιν, προσαγόρευσιν. πρῶτον δὲ τῶν λόγων ἑαυτοῦ ἀνέγνω τὸν περὶ θεῶν, οὗ τὴν ἀρχὴν ἀνω παρεθέμεθα. ἀνέγνω δὲ Ἀθήνησιν ἐν τῷ Εὐριπίδου οἴκῳ, ἢ ὡς τινες ἐν τῇ Μεγακλειδῶν ἄλλοι, ἐν Λυκαίῳ, μαθητοῦ τῆ Φωνῆ αὐτῷ χριστάντος Ἀρχαγόρου τοῦ Θεοδότου. κατηγόρησε δὲ αὐτοῦ Πυθόδωρος Πολυζέλου, εἰς τῶν τετρακοσίων. Ἀριστοτέλης δ' Εὐαθλοῦ Φησὶν. * ἐστὶ δὲ τὰ σωζόμενα αὐτοῦ βιβλία ταῦτα. Τέχνη ἐριστικῶν. Περὶ πάλης. Περὶ τῶν μαθημάτων. Περὶ πολιτείας. Περὶ φιλοτιμίας. Περὶ ἀρετῶν. Περὶ τῆς ἐν ἀρχῇ καταστάσεως. Περὶ τῶν ἐν ἄλλοι. Περὶ τῶν οὐκ ἐβῶς τοῖς ἀνθρώποις πρασσόμενων. Προσταυτικῶς. Δίκη ὑπὲρ μισθοῦ. Ἀντιλογίᾳ δύο. καὶ ταῦτα μὲν αὐτῷ τὰ βιβλία. γέγραφε δὲ καὶ Πλάτων εἰς αὐτὸν διάλογον. Φησι δὲ Φιλόχορος, πλεοντος αὐτοῦ ἐς Σικελίαν, τὴν ναὺν καταποντισθῆναι, καὶ τοῦτο ἀνιτίσθαι Εὐριπίδην ἐν τῷ Ἰξίῳ. εἶναι κατὰ τὴν ὁδὸν τελευτήσαι αὐτὸν, βιάσασθαι ἔτι πρὸς τὰ ἐνεγκόντα. * Ἀπολλοδώρος δὲ Φησὶν 56 ἐβρομικόντα· σοφιστεῦσαι δὲ τεσσαράκοντα ἔτη, καὶ ἀμμαζῆν κατὰ τὴν τετάρτην καὶ ὀγδοηκοστὴν Ὀλυμπιάδα. ἐστὶ καὶ εἰς τοῦτον ἡμῶν οὕτως ἔχειν,

Olympiadem claruisse. Est in hunc nostrum ita se habens epigramma:

ὡς καὶ Ἐπίκουρος πρὸς Φησὶ] Athenzus lib. viii. ἐν δὲ τῇ αὐτῇ ἐπιτομῇ Ἐπίκουρος καὶ Πρωταγόρας Φησὶ τὸν Σοφιστὴν ἐν Φορτοφόρῳ καὶ Ζηλοφόρῳ κέρτος μὲν γρηγορεῖ γράφει Δημοκρίτου· βασιτάζοντα δ' ὡς εἶπεν ἐπὶ βίβλῳ καὶ ἰδὲ ἐπιτομῇ, ἀπὸ τούτου τὸς ἀρχῆς ἀναλεξόμενος ἴσ' αὐτοῦ. II. Calaub. 6 Ἰδὲ πρὸς Δημοκρίτου, ἔβλα δεδουκός ἐφθείρε] Centio lectionem hanc esse corruptam, affuitattimedio GENIS LAERTII.

que lego, diducis: quam rectè, discas licet ex Gellio lib. v. cap. 3. & praterea ex superioribus Atheni verbis. Idem. 7 Ἀπὸ δὲ τῶν λόγων πρῶτος εἰς τέτταρα· εὐχάλην, &c.] Quinilius Instit. Orat. lib. III. Progenitum tractato, qui interrogandi, respondendi, mandandi, precandi, quod ἔχων δὲ dixit, partes solas putat.

Dddd

Καί σε Πρωταγόρη Φάτιν ἔκλυον, ὡς αὐτὸν Ἀθηναίων
Ἐκ ποτ' ἰών, καθ' ὅδον, πρέσβους ἰών, ἔ-
θανες.
Ἐίλετο γάρ σε Φυγεῖν Κέρκωπος πόλις. ἀλλὰ
σύ μὲν που
Παλλάδος ἄστου Φύγες, Πλουτία δ' οὐκ
ἔφυγες.

λέγεται δὲ ποτε αὐτὸν ἀπαιτοῦντα τὴν μισθὸν
Εὐαθλὸν τὸν μαθητὴν, ἐκείνου εἰπόντος, Ἀλλ' οὐ-
δέπω νενίκηκα, εἰπεῖν, Ἀλλ' ἐγὼ μὲν ἀν νίκησω,
ὅτι ἐγὼ νίκησα, λαβεῖν με εἶδεν ἰάν δε σὺ, ὅτι
σὺ γέγονε δὲ καὶ ἄλλος Πρωταγόρας, ἄστρο-
λόγος, εἰς ἐν καὶ Εὐφορίων ἐπικηθεῖεν ἔγραψε
καὶ τρίτος, Στωϊκὸς Φιλίστροφος.

8 Διγέται δὲ ποτε αὐτὸν ἀπαιτοῦντα] Abique Gel-
lio & Apuleio efficit, qui id quod hic tangit Laërtius
pluribus exposuerunt, difficile est hanc historiam
ex verbis Laërtii percipere. Nam hic sanè, dum ex a-

Τε ποσὸν Πρωταγόρας, redemptum fertur
Athenis
Jam vetulam, mediâ mortem obiisse
vidi.
Cecropis urbi potuit, potuisti Palladis
urbem
Lingere, non potuit Syx violenta
fugì.

Fertur cum mercedem aliquando exige-
ret ab Euathlo, suo discipulo, et is di-
ceret, Sed nondum quicquam vici, di-
xisset, At equidem si vicero, ob id quod
vicero, accipiam necesse est: sin verò
tu viceris, id in tuum jus necessàriò con-
cedet. Fuit autem et alius Protagoras,
astrologus, in quem et Euphorion philo-
sophum scripsit. Tertius, Stoicus philoso-
phus.

liis scriptoribus suam adorat historiam, ita pleraque
praecidi multis locis, quasi Oedipi lecturi sint non
Davi. Vide igitur Gellium & Apuleium in Floridis.

ΔΙΟΓΕΝΗΣ ὁ ἈΠΟΛΛΟ-
ΝΙΑΤΗΣ.

57 * Διογένης, Ἀπολλοθεμίδος, Ἀπολλωνιάτης,
ἀνὴρ Φυσικός καὶ ἀγαν ἐλλόγιμος, ἤκου-
σε δὲ (Φησὶν Ἀντισθένης) Ἀναξίμανους. ἦν δὲ ἐν
τοῖς χρόνοις κατὰ Ἀναξαγόραν. τούτων Φησὶν ὁ
φαληρεὺς Δημήτριος ἐν τῇ Σωκράτους ἀπολογία,
διὰ μέγαν Φθόνον μικρὰ κινδυνεύσαι Ἀθηναίους.
ἐδοκεῖ δὲ αὐτῷ ταδε· Στοιχείον εἶναι τὸν ἀέρα·
κόσμους ἀπείρους· καὶ κενὸν ἀπειρον. τὸν τε ἀέ-
ρα, πυκνοῦμενον καὶ ἀραιούμενον, γεννητικὸν εἶ-
ναι τῶν κόσμων. οὐδὲν ἐκ τούτου μὴ ὄντος γίνεσθαι,
οὐδὲ εἰς τὸ μὴ ὄν φθείρεσθαι. τὴν γῆν, στερεο-
γυλῆν, ἠρρητισμένην ἐν τῷ μέσῳ, τὴν σύστασιν
εἰληφύϊαν κατὰ τὴν ἐκ τοῦ θερμοῦ περιφοράν, καὶ
πῆξιν ὑπὸ τοῦ ψυχροῦ. ἀρχὴ δὲ αὐτῷ τοῦ συγ-
γράμματος ἦδε, Λόγου παντός ἀρχόμενον, δο-
κεῖ μοι χρῆναι εἶναι τὴν ἀρχὴν ἀναμφισβήτητον
παρέχουσαν· τὴν δὲ ἐρμηνείαν, ἀπλήν καὶ σε-
μνήν.

DIOGENES APOLLO-
NIATES.

Diogenes Apollonem filius, A- 57
polloniaties fuit, vir Physicus et e-
loquentia in primis clarus. Anaximenes
auditorum fuisse Antisthenes tradit: fuit
autem Anaxagorae temporibus. Hunc ait
Phalerus Demetrius In Socratis defen-
sione, Athenis prae nimia invidia pericli-
tatum de vita. Quae autem opinatus est,
sunt illa: Elementum esse aerem; mundos
infinitos; et inane infinitum; densumque
aerem ac rarefactum, mundos gignere.
Nihil ex eo quod non sit fieri, neque in id
quod non sit corrupti. Terram oblonge esse
rotundam, atque in medio stabilitam, eam-
que eversis consistentiam secundam illam,
quae ex calido est, circumferentiam, & sfi-
gido concretione ac soliditatem accessisse.
Est autem initium operis hoc, Qui do-
cere aliquidi instituit, ei meâ quidem sen-
tentia, oportere primum esse certum et indubi-
tatum praestare principium, orationeque sim-
plici ac gravi uti.

ANAXARCHUS.

ΑΝΑΞΑΡΧΟΣ.

58 * Anaxarchus, Abderites, Diomenis
Smyrnaei auditor fuit; alii Metro-
dori Chii auditorem tradunt. Hic, sicut
id quidem scire, dicebat, quod nihil sci-
ret. Porro Metrodorus, Nefum Chium,
alii Metrodorum audivisse, tradunt. A-
naxarchus igitur Alexandro etiam con-
gressus est, floruitque circa centesimam
decimam Olympiadem. Inimicum autem
habuit Nicocreonem, Cypri tyrannum.
Cum enim illum Alexander aliquando in
convivio rogasset, quidnam de scena illa
fentiret, dixisse ferunt, Cuncta magnifi-
cè, ὁ rex, verum oportebat jam caput
Satrapae cuiusdam apponi, Nicocreonem
59 intuens. * Hoc ille agrè ferens, memor
injuriae, post mortem regis, cum navi
vehereur Anaxarchus, invitique delatus
esset in Cyprum: comprehensum eum in
faxum concavum iniecit, iustisque ferreis
malleis cædi: illum poenae suae negligen-
tem, celebre id dictum ingeminasse ajunt,
Tunde Anaxarchi culeum, nam Anaxar-
chum non tunde. Jubente verò illo ipsius
praecidi linguam, fama est praecisam mor-
dicus in ejus faciem conspuisse. Est no-
strum in ipsum tale carmen:

Tundite carnicifer tritum hunc magis ac
magis utrum,
Tundite; Anaxarchus jam Jovis aëre
lutei.
Et te haec mox clare distinguere verba ju-
bebit,
Pereussor, Stygiis et recitare deis.

1 Μετὰ τὸν δὲ, Νίσσου τοῦ Χίου] Eusebius, Νισ-
σοῦ. Σουφάριος δὲ ἀνακτὴς γένεσι Παρμενίδος· τούτου
Μέλλωτος αὐτῶν, αὐτῶν ἀνακτῶν, αὐτῶν ἀνακτῶν, αὐτῶν
Πρωταγόρας καὶ Νισσοῦ, αὐτῶν Διογένης, αὐτῶν Ἀναξάρχου.
Διογένης hic est is, quem modo Laërtius Διομένην ἀρ-
pellεῖν. If. Calaub.
2 Πίστοι τὸν Ἀναξάρχου θύλακον] Πίστοι. Philo Ju-
deus, ἢ ἡ παρακλιτικὸν αὐτοῦ, Πίστοι τὸν Ἀναξάρχου
θύλακον. Ἀναξάρχου γὰρ οὐκ ἐν δόξαι. Idem.
3 Πίστοιτε Νισσοῦ, ἔτι καὶ μάλλον, θύλακον] Vulg.
edid. Πίστοιτε, μάλλον ἔτι καὶ μάλλον. θύλακον, ἔτι καὶ
μ. p. ad aras suas [μάλλον ἔτι καὶ μ. id est, magis,
& magis. Sic loquitur etiam Strabo, p. 608. Πίστοι-

* Ἀναξάρχος, Ἀβδηρίτης. οὗτος διήκουσε Διο-
μένους τοῦ Σμυρναίου· οἱ δὲ, Μητροδору
τοῦ Χίου, ὅς ἐλεγε μὴ δὲ αὐτὸ τοῦτο εἰδέναι ὅτι οὐ-
δὲν οἶδε. 1 Μητροδωρος δὲ, Νίσσου τοῦ Χίου, οἱ δὲ
Δημοκρίτου Φασίν ἀκούσαι. ὁ δ' οὐκ Ἀναξάρχος
καὶ Ἀλεξάνδρου συνῆν, καὶ ἡμίμαζε κατὰ τὴν δε-
κάτην καὶ ἑκατοστὴν Ὀλυμπιάδα, καὶ εἶχεν ἐχθ-
ρὸν Νικοκρέοντα, τὸν Κύπρου τυράνον. καὶ ποτε
ἐν συμπόσιῳ τοῦ Ἀλεξάνδρου ἐρωτήσας αὐτὸν,
τὴν ἀρα δοκεῖ τὸ θεῖον; εἰπεῖν Φασίν. Ὁ βασι-
λεῦ, πάντα πολυτελῶς· ἔειδεν δὲ λοιπὸν κεφα-
λὴν σατραπίου τινὸς παρατεθείσθαι ἀπορίπτων
πρὸς τὸν Νικοκρέοντα. * ὁ δὲ, μνηστικῶς, με-
τὰ τὴν τελευταίαν τοῦ βασιλέως, ὅτε πλεῖον ἀκου-
σίου προσνεχθῆ τῇ Κύπρῳ ὁ Ἀναξάρχος, συλ-
λαβὼν αὐτὸν καὶ εἰς ἔλμον βαλὼν, ἐκέλευσε σι-
θηρεῖς ὑπὲρος τυπέσθαι. τὸν δὲ, οὐ φροντίσαν-
τα τῆς τιμωρίας, εἰπὼν ἐκείνῳ δὴ τὸ περιφερύμε-
νον, 2 Πίσσιε τὸν Ἀναξάρχου θύλακον, Ἀναξ-
άρχου δὲ οὐ πλάττει. κελύσαντος δὲ τοῦ Νικο-
κρέοντος καὶ τὴν γλώτταν αὐτοῦ ἐκμηθεῖναι, λό-
γος ἀποτραγῶντα ἐμπτύσαι αὐτῷ. καὶ ἐστὶν ἡ-
μῶν εἰς αὐτὸν οὕτως,

3 Πίσσιετε μάλλον, ἔτι καὶ μάλλον, θύλα-
κός ἐστι.
Πίσσιετ' Ἀναξάρχος δ' ἐν Διὶ ἐστὶ πάλαι.
Καὶ σὲ διαστειλαὶ λιγύως δυσνηΦῆ ταδε λέ-
ξει
ἤματα Περσεφόνη, 4 ἔρρε μὴ λυθῆ κακῆ.

est, cum u. apud Nemes. p. 121.] Nemesium omi-
fit in Notis, contentus Philous testimonio. Cate-
rini, verba Strabonis, lib. xi. sunt haec: εἴτα ἀπὸ
τοῦ Νισσοῦ μάλλον ἔτι καὶ μάλλον ὁ ἴσχυος ἐπιτο-
μίης, &c. Scilicet, quibus simplicitas hujus orationis
non antidebat, aliud com'venti sunt, quod magis ipi
probarent. Mer. Casaub.
4 Ἐρρε μὴ λυθῆ κακῆ] Alibi, ἤρρε μὴ λυθῆ κακῆ.
If. Calaub.
Ἐρρε μὴ λυθῆ κακῆ] Alibi (sicut idem in Notis) Ἐρρε
μὴ λυθῆ κακῆ. (male excusum & κακῆ) recte hoc qui-
dem; sed ubi illa lectio, mallem indicasset. Quae
praecedunt: Καὶ σὲ διαστειλαὶ ἐλίγως τὰ δυσνηΦῆ τὰ
Ddd d 2

60 οὗτος διὰ τὴν ἀπάθειαν καὶ εὐκολίαν τοῦ βίου, εὐδαιμονικῶς ἐκαλεῖτο· καὶ ἦν ἐν τοῦ βίου οὐρανῶν ἰσοφρονίζων. τὸν γοῦν Ἀλέξανδρος, εἰς μόνον εἶναι θέον, ἐπέτρεψεν. ἐπειδὴ γὰρ ἔκτιστος πληγῆς οὐκ ἔστιν αὐτῷ καταρῆρον αἶμα, δεῖξας τῇ χειρὶ πρὸς αὐτὸν Φησί,

Τοῦτ' μὲν αἶμα, καὶ οὐχ ἰχθῶρ
— οἷς πῆρ τε βέβη μακαρῶσι θεοῖσι.

7 Πλούταρχος δὲ αὐτὸν Ἀλέξανδρον τοῦτο λέξαι πρὸς τοὺς φίλους Φησίν. 8 ἀλλὰ καὶ ἄλλοτε προπίνοντα αὐτῷ Ἀνάξαρχον, δεῖξαι τὴν κύλικα, καὶ εἰπεῖν,

Ἐλθθήσεται δὴ θεῶν βροθησία χερσί.

Ἡ λέξις ἐν vulgò edita: quia corruptissima esse, vel ipsa metri ratio evincit: ita fortasse (si conjectura locum) legendi: Καὶ οἱ διαστύλιος δάγιο δια, φησὶ τὸ δὲ λέγει Ἡρώδης Πιερῶνα. Διαστύλιος, ἀσθενῆς. Qui rursus vulgò dicitur, sans nomum est. Οὐχίον δὲ, pro δὲ ἄλλοτε ἔχει ἰσοφρονίζων non nihil ἰσοφρονίζων, vale hic exordia, miser. Οφρονίζων autem hæc dicitur, τὸ εὐφρονίζων, seu πινόμεν, in mortario. Ut ut hæc certa non sunt, (neque ego pro talibus habeo) at à vulgata tamen lectione minus remota, ni fallor, quam quod verisimile viro docto in Observationibus. Mer. Casaub.

*Hic ob animi constantiam et facilem vi-
ctum, Fortunatus appellabatur, habebat-
que ad emendandum maximam auctorita-
tem. Alexandrum enim, deum se esse arbi-
trantem, avertit, cum ex ictu quodam fan-
guinem illi fluere vidisset, digito ostendens,
ita illi ait, Hoc quidem sanguis est,
non autem

Ille cruor, divus qualis solet esse bea-
tus.

Plutarchus Alexandrum ipsum amicis hoc dixisse refert. Aliàs item Anaxarchum illi cum præbisset, ostendisse calicem, et dixisse:

Ferietur aliquis mox deum humana manu.

καθὼς ἐπιμαρτυρεῖ, κατὰ γὰρ Ἀλέξανδρον. Vide Gale-
num. II. Casaub.

6 Οὐχίον ἐστὶν βίον, ἐπίτροπος] Vera, ni faller, lectio, ἀπίτροπος, quæ voce non semel antea usus Laërtius: & ita hic vet. Interpretis Codices, ut ex versione, avertit, colligere est. Ab hoc usu, λέγει ἀποστύλιος, vulgò not. Mer. Casaub.

7 Πλούταρχος δὲ] Plutarchus in vita Alexandri. II. Casaub.

8 Ἀλλὰ καὶ ἄλλοτε προπίνοντα] Imò Βαλλέριος μέλας hoc dixit Anaxarchus. Ipsius Plutarchi verba vide Sympol. nono. probl. 1. Verfus autem quæ sequitur, ex Euripidis est Orestæ. Idem.

Π Υ Ρ Ρ Ω Ν.

P Y R R H O.

61 Πύρρων, Ἠλείος, Πλειστάρχου μὲν ἦν υἱὸς, καβαὶ καὶ Δικελῆς ἰστορεῖ· ὡς Φησὶ δὲ Ἀπολλόδοτος ἐν χρονικοῖς. πρότερον ἢ Ζωγράφος καὶ ἡγεῖσται Δρύσανος τοῦ Στυλίωνος, ὡς Ἀλέξανδρος ἐν διαδοχαῖς. εἶτα Ἀναξάρχου ξυνακαλυθῶν πανταχοῦ, ὡς τε καὶ τοῖς Γυμνοσφισταῖς ἐν Ἰνδία συμμίζαι, καὶ τοῖς Μάγισ. ἔθεν γενναῖατα δοκεῖ φιλοσοφῆσαι, τὸ τῆς ἀκατάλη-

1 Εἶτα Ἀναξάρχου] Aristoteles, Ὁ μὲν εὖ Πύρρον Ἀναξάρχου τῆς ἰστορίας μαρτυρεῖ, ὡς τὸ μὲν πρῶτον δὲ Ζωγράφου οὐδ' αὖτε αὐτοῦ. Ἰστορεῖ τοῖς Δοκίμοις τὸν Δρύσανον ἰστορῶν, χροστικῶν μὲν οὐδὲ αὐτοῦ ἔργον, αὐτὸν γὰρ, καὶ αὐτὸν διδάσκων εἶπε καὶ βίον καὶ οὐρανῶν, αὐτὸν δὲ ὄντορας τοῦτον ἐπιτροπὸν περιβουλιμένον, καὶ καλῶν ὄντων οὐκ ἴστων, οὐδὲ ἰστορῶν κατὰ τὸν. Id est, Pyrrhon ἰστορῶν ἀνακαταχθῆναι ἀστυρῶν, qui per ipso quidem primum erui, non autem scilicet a seipso, deinde vero

*Pyrrho Eliensis Plitarchum habuit 61
patrem, quod etiam Diocles tradit. Id. ut Apollodorus ait In chronicis, pistor fuit primum, atque ut Alexander In successione scribit, Drysonem Stilponis filium audivit, deinde Anaxarchum, illi ubique adhaerens, ita ut Gymnosophistas in Indiam adierit. Magisque congregatis sit. Unde et nobilissimè Philosopher tractatæ videtur, commentus modum, quo de omnibus nihil decerneret, neque quic-

quum Democriti libros legisset, nihil tunc nec exceperat, nec scripsit, sed omnes Deos ἔθ' ὁμοῖα, maleδίκτοις προσεκαίει. Ἦξε γὰρ αὐτὸν hanc ἄστυν ἀστυρῶν, quæ αὐτὸν vocavit se ἀστυρῶν (Id est à castro alienum) nihil litterarum memoraverit mandavisse. H. Steph.

Εἶτα Ἀναξάρχου ξυνακαλυθῶν] Galemus, ὁπτι (ὁπτι δὲ) Ἀναξάρχου ἰσοφρονίζων, τὸν λόγον αὐτοῦ μάλιστα ἀφαιρῶν, τὸ Πύρρον καθυπόθεσιν, κατὰ τὸν δὲ φιλοσοφίας. Lege Ἀναξάρχου. II. Casaub.

quam comprehendi posse diceret, ut Ascianus Abdetites auctor est. Negabat enim quicquam bonum esse aut turpe, justum vel iniustum. Eadem ratione et de omnibus; nihil tunc esse, ceterum lego atque consuetudine cuncta homines facere. Neque enim esse quicquam istud potius quam istud. * Consentanea ad hæc illi et vita erat; nihil declinans nihilque vitans, sustinebat omnia: curus si forte occurrisset, et prærupta, et canes, et talia, nihil omnino sensibus permittens. Servatum autem (ut Carylus Antigonus refert) à sequentibus se amicis. Porro Ænelidem ipsum de assensu quidem retinendo philosophatum esse tradit, non tamen imprudenter gessisse singula. Vixit autem ad annos ferme xc. Ceterum Antigonus Carylus in libro, quem de Pyrrhone scripsit, hæc de illo memorat; Ipsum principio quidem obcurum esse pauperem, pictoremque fuisse, servarique Elide in gymnasio lampadam artifices, non infeliciter ab eo elaboratos. * Quin egressi solitum, et solitariam vivere, raroque apparere domesticis. Hoc autem idcirco facere, quod audivisset Indam quendam Anaxarcho exprobrantem, quod nullam doceret virum bonum fieri, cum ipse regias aulas frequens teneret, et regibus obsequeretur: semperque eodem perseveratæ volta atque habita, et si quisquam illum inter dicendum deferebat, ipse tamen quod cæperat perageret, et quidem cum in adolescentia commotior fuerit. Sæpe (inquit) et peregre proficisceretur, nemini quo pergeret prædicans, et quibus volebat congregabatur. Et cum aliquando Anaxarchus in scrobem incidisset, ille pertransiit nihil ei opem ferens. Idque cum plerique culparent, Anaxarchus ipse laudabat, ut indifferenter et sine affectu se habentem. * Cum secum loqui aliquando deprehensus esset, interrogatus cur id faceret, Meditor, inquit, bonus ut sim. In questionibus a nemine contemnebatur, quod planè solenne ad interrogata diceret; qua ex re fa-

ψίας καὶ ἐποχής εἶδος εἰσαγαγὼν, ὡς Ἀσκανίος ὁ Ἀβδηρίτης Φησίν. οὐδὲν γὰρ ἐφασκεν εἶτε καλόν, εἶτε αἰσχρόν, εἶτε δίκαιον, εἶτε ἀδίκον, καὶ ὁμοίως ἐπὶ πάντων, μηδὲν εἶναι τῇ ἀληθείᾳ νόμον δὲ καὶ εἶναι πάντα τοὺς ἀληθῶνους πρώτων· οὐ γὰρ μᾶλλον τὸδε ἢ τὸδε εἶναι ἕκαστον. * ἀκόλουθος δ' ἦν καὶ τῷ βίῳ, μηδὲν ἐκτετακόμενος, μηδὲ Φυλακτῆρες, πάντα ὀφειστάμενος, ἀμαρῆς, εἰ τύχοι, καὶ κρηνοῦς, καὶ κύνας, καὶ ὅσα τὰυτὰ, μηδὲν ταῖς αἰσθήσεσιν ἐπιτρέπων. σῶζεσθαι μὲντοι (καθὰ Φασιν) οἱ περὶ τὸν Καρύστιον Ἀντίγονον) ὑπὸ τῶν γυμνασίων παρακαλοῦσθωντων. Διεισθήδμος δὲ Φησὶ Φιλοσοφῆν μὲν αὐτὸν κατὰ τὸν τῆς ἐποχής λόγον, μὴ μὲντοι γε ἀπροσάρτως ἕκαστα πράττειν. ὁ δὲ πρὸς τὰ ἐνενηκοντα ἔτη κατεβίω. Ἄντιγονος δὲ Φησὶν ὁ Καρύστιος, ἐν τῷ περὶ Πύρρωνος, τὰδε περὶ αὐτοῦ· ἐπὶ τῇ ἀρχῇ ἄδοξος τὴν καὶ πένης, καὶ ζωγράφος· σῶζεσθαι δὲ αὐτοῦ ἐν ἡλιδί ἐν τῷ γυμνασίῳ λαμπαδιστῆς, μαρτύριον ἔχοντος. * ἐκπατεῖν τε αὐτὸν, καὶ ἐρημαζῆν, σπανίως ὅποτε ἐπιφαινόμενον τοῖς εἰκοσι. τοῦτο δὲ πείσιν ἀκούσαντα ἰδοῦ τινος οὐκ ἐλπίδωντος Ἀναξάρχου, ὡς οὐκ ἂν ἕτερον τινα διδάξαι οὕτως ἀγαθόν, αὐτὸς αὐτὰς βασιλικὰς θεραπεύων. αἶτι τε εἶναι ἐν τῷ αὐτῷ καταστήματι ὡς τε εἰ καὶ τις αὐτὸν καταλίποι μεταξὺ λέγοντα, αὐτὸν διαπεραίνειν τὸν λόγον· καίτοι κεννημένον ὄντα ἐν νεότητι. πολὺ λάκις (Φησὶ) καὶ ἀπεθῆμι, μηδὲν προσιπῶν, καὶ συνεπορεύετο οἷς τισιν ἦδεν. καὶ ποτε Ἀναξάρχου ἐς τὸ ἔμα ἐμπροσθέντος, παρήλθεν οὐ βοηθήσας. τινῶν δὲ αἰτιωμένων, αὐτὸς Ἀναξάρχου ἐπὶ τὴν τὸ ἀδιάφορον καὶ ἀστρογγόν αὐτοῦ. * κατὰ τὰ λυθῆς δὲ ποτε καὶ αὐτῷ λαλῶν, καὶ ἐρωτῆθῆς τὴν αἰτίαν, ἔφη, μελετῶν χρηστός εἶναι. ἐν τε ταῖς ἡγεμονίαις ὑπὸ οὐδένος κατεφρονεῖτο, διὰ τὸ ἐξ ἑδοκίμους λέγειν καὶ πρὸς ἐρωτησίων. ὅθεν

63 non infeliciter ab eo elaboratos. * Quin egressi solitum, et solitariam vivere, raroque apparere domesticis. Hoc autem idcirco facere, quod audivisset Indam quendam Anaxarcho exprobrantem, quod nullam doceret virum bonum fieri, cum ipse regias aulas frequens teneret, et regibus obsequeretur: semperque eodem perseveratæ volta atque habita, et si quisquam illum inter dicendum deferebat, ipse tamen quod cæperat perageret, et quidem cum in adolescentia commotior fuerit. Sæpe (inquit) et peregre proficisceretur, nemini quo pergeret prædicans, et quibus volebat congregabatur. Et cum aliquando Anaxarchus in scrobem incidisset, ille pertransiit nihil ei opem ferens. Idque cum plerique culparent, Anaxarchus ipse laudabat, ut indifferenter et sine affectu se habentem. * Cum secum loqui aliquando deprehensus esset, interrogatus cur id faceret, Meditor, inquit, bonus ut sim. In questionibus a nemine contemnebatur, quod planè solenne ad interrogata diceret; qua ex re fa-

1 Ἀδοξος τὴν καὶ πένης καὶ ζωγράφος] Aristoteles, Ὁ μὲν εὖ Πύρρον Ἀναξάρχου τῆς ἰστορίας μαρτυρεῖ, ὡς τὸ μὲν πρῶτον δὲ Ζωγράφου οὐδ' αὖτε αὐτοῦ. Ἰστορεῖ τοῖς Δοκίμοις τὸν Δρύσανον ἰστορῶν, χροστικῶν μὲν οὐδὲ αὐτοῦ ἔργον, αὐτὸν γὰρ, καὶ αὐτὸν διδάσκων εἶπε καὶ βίον καὶ οὐρανῶν, αὐτὸν δὲ ὄντορας τοῦτον ἐπιτροπὸν περιβουλιμένον, καὶ καλῶν ὄντων οὐκ ἴστων, οὐδὲ ἰστορῶν κατὰ τὸν. Id est, Pyrrhon ἰστορῶν ἀνακαταχθῆναι ἀστυρῶν, qui per ipso quidem primum erui, non autem scilicet a seipso, deinde vero

καὶ Ναυσίφωνα, ἥδη νεανίσκον ὄντα, θηραδῆναι.
ἔφρασε γὰρ γίνεσθαι δὲν τῆς μὲν διαθεσεως τῆς
Πυρρῶνιου· τῶν δὲ λόγων, τῶν ἰαυτοῦ. ἔλεγέ
τε πολλὰ καὶ ἔπικουρον θαυμάζοντα τὴν Πύρ-
ρῶνος ἀναστρεφῆν· συνεχὲς αὐτοῦ πυνθάνεσθαι
περὶ αὐτοῦ. οὐτὰ δὲ αὐτὸν ὑπὸ τῆς πατρίδος τι-
μηθῆναι, ὥστε καὶ ἀρχιερέα καταστήσαι αὐτὸν,
καὶ δι' ἐκείνου πᾶσι τοῖς φιλοσόφοις ἀτίλειαν
ψηφίσασθαι. καὶ δὴ καὶ ἡλωτὰς εἶχε πολλοὺς
τῆς ἀπραγμοσύνης. ἴδεν καὶ ὁ Τίμων περὶ αὐ-
τοῦ Φησιν οὕτως ἐν τῷ Πύθωνι, καὶ ἐν τοῖς Σίλ-
λοις:

65 * Ὡ γέρον, ἂ Πύρρων, πῶς ἢ πόθεν ἔκδυσιν
εὐρες
λατρίης, δοξῶν τε κενόφροσύνης τε σοφι-
στῶν,
καὶ πάσης ἀπάτης, πειθῆς τ' ἀπελύσας
δεσμῶ;
οὐδὲ μέλει σοι ταῦτα μεταλλάσσειν, τίνας
αὔρει
ἔλλαδ' ἔχουσι, πόθεν τε καὶ εἰς ὃ κυρεῖ τὰ
ἔκαστα,

καὶ πάλιν ἐν τοῖς Ἰνδαλμοῖς,
Τοῦτό μοι, ὦ Πύρρων, ἰμαίρεται ἦτορ ἀκού-
σαι,
Πῶς ποτ' ἀνὴρ ἐτ' ἀγχιεὶ ῥᾶστα μετ' ἡνω-
χίας,

Μοῦνος ἐν ἀνθρώποισι θεῶν τρόπον ἡγεμονέων;
Ἀθηναῖοι δὲ καὶ πολιτεία αὐτὸν ἐτίμησαν, (καθὰ
Φησι Διοκλῆς) ἔπι τῷ Κότυν τὸν Θράκη δια-
χρησασθαι. * εὐσεβῶς δὲ καὶ τῇ ἀδελφῇ συνε-
βία μαίρη οὕτη, καθὰ Φησιν Ἐρατοσθένης ἐν τῷ
περὶ πλούτου καὶ πενίας, ὅτι καὶ οὗτος φέρων εἰς
τὴν ἀγορὰν ἐπίπρασκεν ὀρνίθια, εἰ τύχοι, καὶ
χειρίδια καὶ τὰ ἐπὶ τῆς οἰκίας καθάραι ἀδιαφό-
ρος. λέγεται δὲ καὶ δέλφανα λύνειν αὐτὸς ὑπὸ
ἀδιαφορίας. * καὶ χολήσας τι περὶ τῆς ἀδελ-

4 ἔλλαδ' ἔχουσι] Lego, ἔλλαδ' ἔχουσι, πόθεν τε
καὶ εἰς ὃ κυρεῖ τὰ ἔκαστα. H. Caubaub.
5 ἔπι τῷ Κότυν τὸν Θράκη διαχρησασθαι] Mitum
in modum suspicāta est mihi hac loco, & Laërtii &
Dioclis fides, quod enim hi ajunt ad Pyrrhōne interfe-
ctum fuisse Coty Thracie regina, id longe, ut ego

atum est, ut Nausiphanes adhuc adolef-
centulus ab eo captus sit. Ajebat enim
portere affectus quidem imitatorum esse Py-
rrhōni, suorum autem verborum. Dicebat
que saepenumero, Epicurum conversatio-
nem institutumque Pyrrhōnis admiratum,
de illo se percontari aliquid solitum. Tan-
to autem in honore à patria sua habebat-
tur, ut eum Pontificem constituerit, at-
que illius gratia Philosophos publico de-
creto omnes immunitate donaverit. Com-
plures item habuit rerum negligentiae et
contemptus emulos. Unde et illum com-
pletitur iustificē Timon in Pythōne, et
in Sillis:

* Miror qui tandem potuisti evadere, Pyr-
rho,
Turgeter sinistra, stupidos, vanosque
Sophistas,
Atque imposta fallacis solvere vin-
cla;
Nec fuerit cura scrutari, Gracia qua-
li
Aere cingatur, neque ubi aut unde om-
nia consistant.

Et iterum in Imaginibus:
Abs te illud miser optarim cognoscere,
Pyrrho,
Quid fuerit facilis, laetaque vita ti-
bi?
Solut ut in viciis geres te numinis in-
star.

Hunc autem Athenienses etiam civitate
honoraverunt (ut refert Diocles) quod
Coty Thracium interemisit. * Pie vero et
cum forore sua oblectare vixit, et ut
Eratosthenes, in libro De divitiis et pau-
peritate refert, quo tempore ipse in forum
ferbat gallinarum pullos fortè, porcellor-
um, et venderet: domique indifferentem
munditiam curabat. Fertur ob ejusmo-
di indifferentiam, et scrofaum lavare so-
litus. Et cum forori quandoque succen-

cessitimo, verius Pythōni Hecaterus discipulo, à Pla-
tarcho tribuitur. Omnino vero non affinitas nomi-
num Hecate & Hecater, ceteras huic historice offu-
dit. Vide quae notavimus ad Heraclidem. Idem.
6 Καὶ χολήσας τι περὶ τῆς ἀδελφῆς] Sumptum ex
Antigono Caryllio. Vide apud Aristodem. Idem.

fuisse (Philista autem vocabatur) argue-
retque illum quispian ut immenso in-
stituti sui, Non, inquit, muliercula do-
cumentum erit nostra indifferētia. Rursum
cum se invadentem canem repulisset, cau-
santique cuidam, Grave, inquit, est, et
perdifficile, hominem penitus exare. Certan-
dam vero pro vitibus, primum quidem ope-
ri-
bus, alioqui vel ratione advesum vos. * A-
junt illum et medicamenta maturantia, et
sektiones, et unctiones ulceri cupiam suo
adhibitas, tanta tulisse constantia, ut su-
percilia ne contraxerit quidem. Ejus ani-
mi affectionem et Timon in his, quae scri-
psit ad Pythonem persequitur. Philo quo-
que Atheniensis ipsius necessarius, illum
maxime Democriti meminisse, tum etiam
Homeri, dixit, miratum illum ejus ver-
ficulum, aliduaeque pronuntiare solitum.

Amplectique, quod homines mulcis et a-
vibus comparat. Illos item perlibenter et
saepè proferre,
Sed moriari, amice, et tu; suspiria
frustra.
Mortuus est Patroclus, qui te superabat
abunde.

68 * Sicut et caetera illius, quibus infirmitas et

7 Φιλίστα δὲ ἐκαλεῖτο] Aristoteles ex Antigono Caryllio: Φιλίστα δὲ τῆς ἀδελφῆς αὐτοῦ θυγαῖς; ἔπειτα τῶν φίλων τοῖς ὀνομαζομένοις τὰ πρὸς τὸν θυγαῖς καὶ μὴ παρασχόμενοι, τὸ μὴ τῆς Πύρρῶνος ἀγαθῶν καὶ ἀγακτεῶν, ἐπιθῆσαι ὡς φίλος ἔλεγε, ἢ ὡς παύσατο συμφωνοῦν τοῖς λόγοις, οὐδ' ἄρα τῆς ἀπάθειας ἐπιθῆσαι. Id est, Quam autem Philista soror ejus sacrificia ref. * Quisdam ex amicis ea quibus a sacrificiis omni erat sollicitus, promissis non stetit, sed ipse Pyrrho ea emisit, eoque nomine indignaretur, quum amicus diceret, cum facere quae suis dicitur munus conferentia, adeoque ardua indigno essent, respondisse eum, Certe quidem erga mulierem ejus specimen edi non debere. Hæc Aristoteles. Ceterum vox ἀπίθια revocat mihi in memoiā Ciceronianam quendam locum in Lucullo. Zenoni summum bonum est in his rebus neutram in partem moveri, quæ ἀδιαφορία ab ipso dicitur: Pyrrho autem, ea ne entire quidem sapientem, quæ ἀπίθια nominatur. Ita enim legi debet, noti (ut in multis habetur edimionibus) quæ ἀπὸ τῆς ἡσθητικῆς. Docet autem nos hic Ciceronis locus melius ἀπὸ τῆς dicere Aristotelem; quàm Diogenem ἀδιαφορία. Henr. Steph.

Φῆς, (φιλίστα δὲ ἐκαλεῖτο) πρὸς τὸν λαβόμε-
νον εἰπεῖν, ὡς οὐκ ἐν γυναικί ἐπιθῆεις τῆς ἀ-
διαφορίας. * καὶ κινῶς ποτε ἐπενεχθέντος διασα-
σθέντος, εἰπὼν πρὸς τὸν αἰτιστάμενον, ὡς χα-
λεπὸν εἴη ἔλσσοις ἐκδύνααι ἀνθρώπων, διαγα-
νῆσθαι δὲ, ὡς οἶον τε, πρῶτον μὲν τοῖς ἐργαῖς
πρὸς τὰ πράγματα· εἰ δὲ μὴ, τῷ γε λόγῳ.
* Φασὶ δὲ καὶ σπητικῶν Φαρμάκων, καὶ τομῶν,
καὶ κούσων ἐπὶ τινος ἔλκουσ αὐτῷ προσνεχθέν-
των, ἀλλὰ μὴδὲ τὰς ὀφρῦς συναγαγεῖν. καὶ ὁ
Τίμων δὲ θίασαφεῖ τὴν διαθεσιν αὐτοῦ, ἐν εἰς
πρὸς Πύθωνα διεξέειπεν. ἀλλὰ καὶ φίλων ὁ Ἀθη-
ναῖος, γνώριμος αὐτοῦ γεροντῶς, ἔλεγεν ὡς ἐμ-
μητο μάλιστα μὲν Δημοκρίτου, εἴτα δὲ καὶ
Ὀμήρου, θαυμάζων αὐτὸν, καὶ συνεχὲς λέ-
γων,

Οἴη περ Φύλλων γενεῆ, ταῖς δὲ καὶ ἀνδρῶν.
καὶ ὅτι Φησὶ καὶ μυίας καὶ ὄρνεις εἰκαζε τοὺς
ἀνθρώπους. προσφίρεσθαι δὲ καὶ ταῦτα,
Ἄλλὰ φίλος, θάναε καὶ σὺ· τῆ ἔλεφύρεας
αὐτοῦ;
Κάθθανε καὶ Πάτρικλος, ὕπερ σέο πολλὸν ἀ-
μείων.

* καὶ ὅσα συντείνε εἰς τὸ ἀβίβαιον, καὶ κενό- 68

8 Καὶ κινῶς ποτε ἐπιθῆεις] Et hoc ex Antigono. Aristoteles, Ἀπὸ τῆς θυγαῖς τῶν Πύρρῶνος ἀγαθῶν ἐπὶ τῆς θυγαῖς, ἐκπαύσατο δὲ ὑπὸ τῶν παρῶτων, ἰπὼν ὡς χαλεπὸν εἶναι τὰ ἀπὸ τῆς ἐκδύνααι. H. Caubaub.
9 ὡς χαλεπὸν εἶναι] Hoc autem factum ita refert item Aristoteles ex eodem Antigono, τὸ Πύρρῶνος διωκεῖται ὑπὸ κινῶς ἀσφαργεῖται ἐπὶ τῆς θυγαῖς, ἐκπαύσατο δὲ ὑπὸ τῶν παρῶτων; εἰπὼν ὡς χαλεπὸν εἶναι τὸ ἀβίβαιον ἰκδύνααι. Id est, Pyrrhōnem quum cum cœnis persequeretur, ad quædam ἀνὸνεν confugisse: quod factum quum illi qui advenit probo videretur, ἀπίθια, difficile esse hominem exire. Henr. Steph.
10 Ἄλλὰ φίλος θάναε καὶ σὺ. τῆ ἔλεφύρεας αὐτοῦ;] Ἄλλὰ φίλος θάναε καὶ σὺ. τῆ ἔλεφύρεας αὐτοῦ; Hoc igitur aut simili modo debuerat reddi, At cæde tu quoque amice, quid hæc suspiria frustra? Vel,
--- frustra hæc suspiria frustra.
Sunt autem hæc apud Horum. libad. φ. v. 106. verba A-
chillis ad Lycæonem, qui illi dixerat,
Μὴ με κτεῖν' ἀπὸ σὺς ἄνομαστους ἑσπῶρες ἡμῖν.
Idem.